PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS: UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número: 527 | Del 5 al 11 de maig de 1978 | Preu: 15 pessetes

El projecte, guillotinat

Acció? sindical

La guillotina ha començat a funcionar. La UCD i Aliança Popular, responent a l'espectacular ofensiva de la gran patronal contra el projecte de llei d'acció sindical, retallen un a un els drets que la ponència havia incorporat al projecte inicial del govern. I allò que podria ser una llei d'acció sindical acceptable esdevé una llei restrictiva que persegueix la continuació dels privilegis dels grans empresaris. *(Pàgina 5)*

Mig milió de treballadors als carrers de Barcelona. Primer de maig: una gran manifestació unitària. Una prova contundent de la força, la fermesa i el sentit de responsabilitat dels treballadors. I de la seva voluntat de lluita. *(Reportatge a la pàgina 16)* *(Foto d'Enric Quintana)*

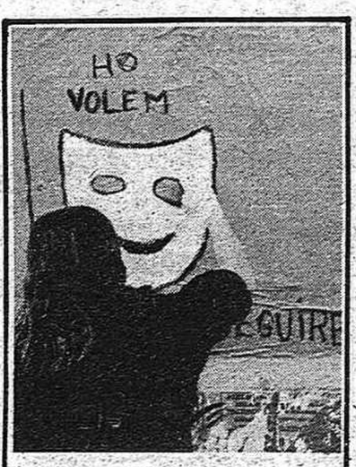

Joglars: sortir lliures

El darrer consell de ministres ha acordat enviar a Les Corts un projecte de llei de reforma del Codi de Justícia Militar i ha nomenat el tinent general Antoni Ibáñez Freire capità general de Catalunya. Són, aquestes, dues decisions que poden tenir repercussions per a Catalunya, més enllà de les que, al menys la primera, que no podem sinó qualificar de positiva, tindran a tot Espanya. I això, en el sentit d'incidir, modificant-la, en la situació dels Joglars, empresonats des del consell de guerra que els va condemnar ara fa dos mesos. I, concretament, en el sentit d'obtenir l'amnistia que repetidament hem demanat de d'aquestes pàgines. Seria, creiem, una contradicció amb l'esperit que informa el projecte de reforma del Codi de Justícia Militar elaborat pel govern i amb allò que cal esperar del nou capità general perllongar la situació d'empresonament o d'exili forçós que pateixen Albert Boadella i els seus companys. Per als quals reclamem novament la llibertat.

La situació econòmica i social a Catalunya

Encara pitjor

Encara pitjor. La situació econòmica i social de Catalunya ha experimentat els darrers mesos un agreujament. La crisi del tèxtil, les dificultats a SEAT, el creixement del procés de concentració del sistema financer i, sobretot, l'increment del nombre de treballadors sense feina en un ritme superior al de la resta d'Espanya, són alguns dels elements d'aquesta situació. Una situació que reclama la plena aplicació dels Pactes de la Moncloa. *(Pàgina 4)*

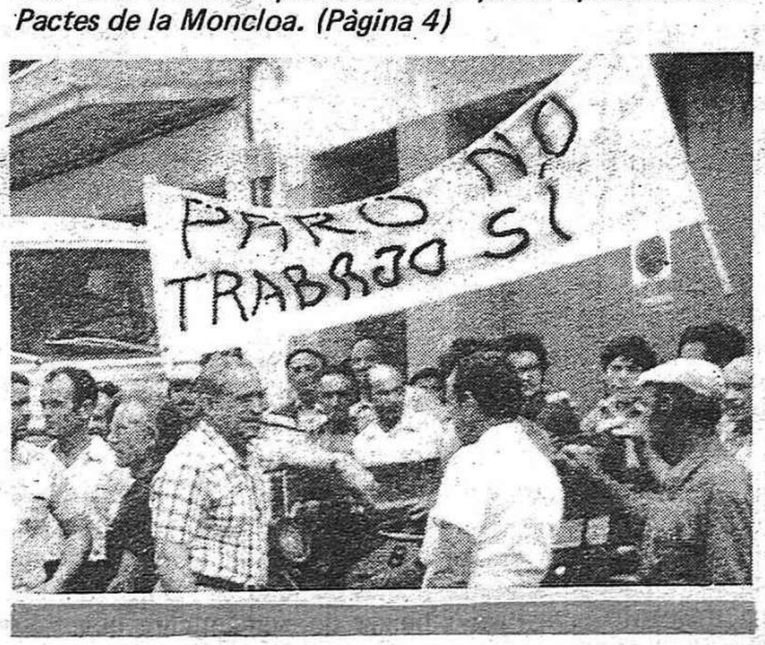

Desocupats: cada cop són més

L'ou com balla

per GUILLÉN

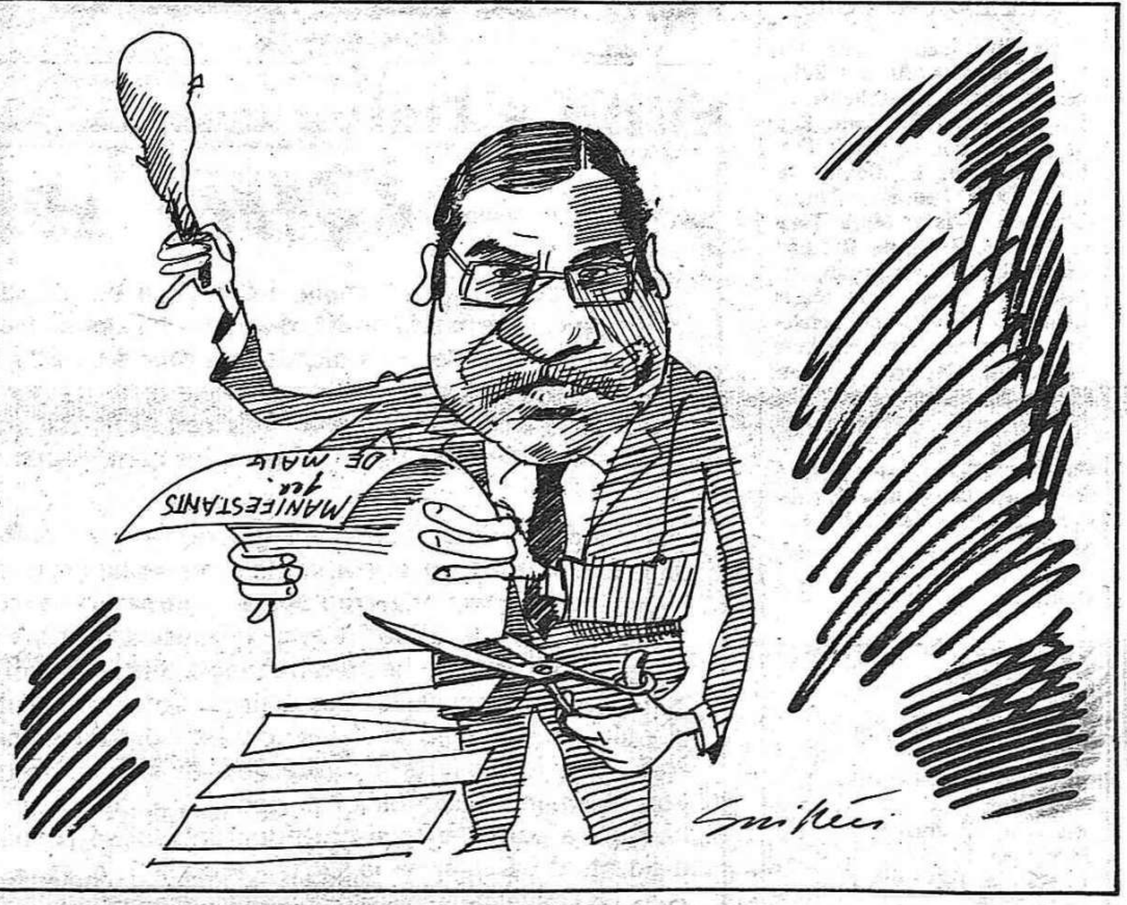

El transvasament de l'Ebre: més aigua per contaminar **(Pàgs. 8 i 9)**

(c) Ministerio de Cultura 2005

crònica de set dies

per RODRIGO VÀZQUEZ PRADA

De l'1 de maig a la crisi d'UCD

MADRID, 4.—*Les multitudinàries manifestacions a tot l'Estat del primer Primer de Maig —valgui la redundància— en llibertat, amb la massiva participació de set milions de treballadors, la formalització de la unitat socialista, la crisi del partit governamental UCD i "l'ofensiva regressiva" de la dreta del Congrés contra el projecte de llei d'acció sindical eren els elements substancials que caracteritzaven de manera més acusada la situació política els darrers dies.*

LA UNITAT SOCIALISTA

La vigília del Primer de Maig, havia tingut lloc l'acte de formalització de la unitat socialista, a conseqüència de la qual el PSOE aglutinarà a partir d'ara uns dos-cents mil militants.

D'aquesta manera concloïa un llarg procés, jalonat per algunes contradiccions i no gens exempt de dificultats, derivades tant de l'existència a l'interior del PSP de tendències contràries a la unitat amb el PSOE com de la mateixa actitud que va mostrar algunes vegades el partit encapçalat per Felipe Gonzàlez.

El procés, però, havia entrat en una via definitiva en conèixer-se els resultats de les eleccions generals del 15 de juny de 1977. Anteriorment, els socialistes havien fet algunes passes d'especial rellevància cap a la unitat. Nogensmenys, l'abismal diferència de vots d'ambdós partits —cinc milions i mig el PSOE, vuit-cents mil el PSP— endegaren l'avenç unitari amb més força que qualsevol altre argument, en deixar en descobert el caràcter marginal d'un partit com el PSP, fins ara dirigit pel vell professor Tierno Galvan que, des d'ara, passa a ocupar la presidència d'honor del PSOE.

UCD BUSCA EL SEU LLOC

Mentrestant, esclatava una altra crisi oberta en el partit governamental, caracteritzada, segons tots els indicis, per una pugna d'interessos personals d'alguns dels seus dirigents —encara que això també hi havia estat abans— i per una lluita política de les diferents tendències perquè la formació política UCD se situï, sense ambigüitats, en un espai polític determinat.

La crisi s'assemblava en importància a la que s'havia esdevingut els dies següents a la signatura del Pacte de la Moncloa, l'octubre de l'any passat, i a aquella altra que s'havia produït fa un parell de mesos i que culminava amb la dimissió de Fuentes Quintana, vice-president del govern per als afers econòmics.

Ara, alguns dels vells problemes es tornaven a reproduir, però, això sí, de manera més aguda. I com a teló de fons de tots ells apareixien en el debat intern les pressions de l'ala majoritària del partit governamental per aconseguir un objectiu que havia tingut el precedent de l'atac frontal del gran empresariat als Pactes de la Moncloa: situar la UCD com el gran partit de la dreta, proper, per tant, als sectors menys franquistes d'Aliança Popular i proper també a allò que Areilza anomena "nova majoria". En conseqüència, allunyat de qualsevol "vel.leïtat" perfeccionista que li faci perdre el suport d'importants fraccions de la burgesia, com la representada en les organitzacions patronals.

UNA "OFENSIVA REGRESSIVA"

Tot aquest munt de problemes interns del partit governamental es reflectien en l'autèntica "ofensiva regressiva", com deia el diputat comunista Marcelino Camacho, llançada pels diputats d'UCD, en perfecta aliança amb els d'AP, contra el projecte de llei d'acció sindical.

Aquesta ofensiva tenia com a resultat buidar clarament l'esmentat projecte de llei tal com l'havia presentat a la comissió de Treball la ponència corresponent, és a dir, substancialment millorat amb relació al text enviat pel govern. En aquesta línia les sessions celebrades sobre el polèmic article 9, en la discussió del qual s'entrava dijous, dia 4, oferien un espectacle digne de tenir en compte: el decidit alineament entre UCD i AP en defensa d'uns interessos de classe —òbviament són els mateixos— que, tant els uns com els altres, suposen que són atacats per l'esmentat projecte de llei del qual, aquests mateixos dies, deia un dels banquers més reaccionaris del país, Aguirre Gonzalo, que ens menaria cap a "un socialisme integral..."

Unitat socialista.

D'aquesta manera quedaven exclosos del camp d'acció de la futura llei, en primer lloc, els funcionaris i els treballadors de centres de l'administració militar i, en segon terme, aquells que pertanyen a empreses amb una plantilla inferior a les deu persones; la qual cosa, en suma, implicava deixar fora de la llei alguns milions de treballadors... Aquesta actitud d'ucedeistes i aliancers feia dir al diputat comunista Cipriano Garcia, a la comissió de Treball del Congrés, que la dreta "ha après malament la lliçó del Primer de Maig", i al seu company Marcelino Camacho que sembla que UCD vol "atenuar" les seves contradiccions damunt l'esquena de la classe obrera.

UNA ALTRA DERROTA

En fi. Aquest crític estat del partit governamental es reflectia també en les dissensions —és a dir, en el trencament de la disciplina de vot— que mostraren alguns diputats de l'esmentat partit sobre alguns temes, com la despenalització dels anticonceptius o l'assistència de lletrat des del mateix moment de la detenció, que donava el resultat de la derrota de les posicions mantingudes pel mateix govern.

I igualment, en absència d'un grup de parlamentaris ucedeistes prou per fer possible una tercera derrota del govern davant l'oposició en una setmana, en el tema de la proposició de llei contra la desocupació presentada pels socialistes i sostinguda per tota l'oposició.

El debat de la Constitució

Aquesta setmana comença el debat parlamentari sobre el projecte constitucional. Un projecte que no és perfecte, que no satisfà plenament ningú, però que és el projecte que hi ha i que ja és difícilment modificable en els seus trets principals. Un projecte, en fi, que, malgrat les seves imperfeccions, permet de realitzar transformacions d'estructura quan hi hagi una majoria disposada a realitzar-les.

Hi ha, però, dues qüestions que reclamen l'atenció de les forces polítiques responsables: la necessitat d'arribar a un acord perquè la Constitució pugui aprovar-se abans de l'estiu i la importància de modificar l'actual projecte en algun dels seus punts.

La urgència de la Constitució és evident per tothom. S'han perdut ja molts mesos i no és ara qüestió de perdre'n molts més. Sobretot quan la convocatòria de les eleccions municipals depèn de l'aprovació del text constitucional. I això ho diem conscients que hi ha hagut dificultats objectives —derivades del fet que no era ni és fàcil posar d'acord forces polítiques tan diferents i oposades en molts aspectes— per enllestir un text en la redacció del qual s'ha cercat el consens. Nous retards —hi ha qui, a partir de l'anàlisi dels lents tràmits encara pendents parla del mes de desembre— serien molt perillosos per a una democràcia tan precària, encara, com la que tenim. Per això, cal que les forces polítiques amb representació parlamentària concertin —i poden fer-ho— els seus esforços per tal que hi hagi Constitució abans de l'estiu.

Però cal també, en benefici de la mateixa democràcia i la seva consolidació, que alguns aspectes de l'actual projecte siguin modificats. Ens referim concretament a la velada constitucionalització del dret al lockout —que no existeix a cap text constitucional europeu—, a les limitacions al dret de vaga, a les dificultats imposades al dret de sindicació de determinats sectors, al "vot de censura constructiu", concebut per assegurar governs minoritaris al Parlament, i a la previsió de possibles estats d'excepció decretats al marge del control parlamentari.

Aquesta és, ara. una batalla política decisiva. Una batalla que cal lliurar al Congrés de Diputats i al Senat, però no solament allà. Cal lliurar-la també diàriament a tot arreu: als centres de treball, als mitjans de comunicació, allà on sigui possible la intervenció de l'opinió pública. I al carrer, com han fet, de manera exemplar, centenars de milers de treballadors de tot Espanya, que el Primer de Maig han col.locat en un primer pla la lluita perquè siguin garantits els drets sindicals.

Perquè la batalla constitucional —com totes les batalles polítiques— no és una cosa només dels parlamentaris, sinó de tot el poble.

nou telèfon

Comuniquem als nostres lectors, anunciants, amics i col.laboradors que el nou telèfon de la redacció, administració i departament de publicitat de TREBALL és, a partir d'avui, el

3212154

(4 línies)

Els anteriors números queden anul.lats.

treball

REDACTORS I COL.LABORADORS

Enric Vives (cap de redacció), **M. d'Amposta, Antoni Batista, Francesc J. Castellanos, L. López del Castillo, Enric Cerdà, Albert Farràs, Carles Fortuny, Joaquim G., Gabriel Jaraba, Txiki Laorden, Antoni Lucchetti, Víctor Mora, Teresa Pàmies, Pérez de Olaguer, Elena Posa, Albert Presas, Rafael Ribó, Ignasi Riera, Marta Rosés, M. F. Ruiz de Villalobos, Joan Sanjuan, Francesc Vallverdú, Rodrigo Vàzquez Prada, Pau Verrié. Pere Vila.**

Corresponsals: **Magda Ballester, Josep Girona, Angel Lacalle, Manuel Luis, Josep M Porta, Josep Quintanas, E.J.Ricart, Josep Sivilla, Carles Teixidor.**

Confecció: **Jaume Ribé.**

Fotografies: **Jordi Morera i Enric Quintana.**

Director: **Joan Busquet**

Redacció, administració i publicitat:
Vallespir, 171, baixos
Barcelona, 14.
Telèfon: 321 21 54
Edita: PSUC
Imprès a Ingemesa
Dipòsit legal: B 16948-77

El dit a l'ull

per IGNASI RIERA

Que el mar ofegui...

Comença el mes de maig, i comença bé. La manifestació, per primer cop permesa, de l'1 de maig, ha demostrat que hi ha sectors importants del país disposats a prendre part en les grans decisions polítiques que l'afectin. I que la iluita per les llibertats és encara l'objectiu primer, el més agosarat, del moviment obrer, madur i per això mateix al.lèrgic a les demagògies.

També és veritat que el maig serà mes de conflictes (el de l'ensenyament n'és un exemple), de ponts laborals, de dies de mar, d'una certa treva metereològica. Tanmateix, és un mes decisiu: les Corts han de discutir, amb la música de fons d'un primer de maig desbordant, la lletra d'una legislació que acordi un marc idoni per a la democràcia. Les últimes votacions d'abril van resultar si més no suggerents: l'absència dels diputats ucedistes o els errors d'uns i altres oferien votacions de signe nou, menys marcades per les majories estables i dretanes, indignes d'un país amb tanta història a coll. No sé si continuaran fent-se fonedissos els untats diputats d'UCD, ni si la UCD s'esberlarà, cosa que no pressento.

De tota manera, i a falta de competicions futbolístiques, pensem que podríem inventar travesses (o sigui quinieles) polítiques per tal d'endevinar quantes relliscades cometran els il.lustres pares de la pàtria.

Maig serà, i val la pena començar-se a reservar la data a l'agenda, mes de xirinola. Altre cop, "La Tortuga Ligera", nom sense intencions polítiques, serà el marc d'una festassa organitzada pel PSUC del Baix Llobregat: concretament, diumenge, dia 23. (Sí, al camping del terme de Viladecans on va tenir lloc la primera festa pre-electoral del PSUC, pocs dies després de la legalització.)

Maig serà també mes de rifes i pre-rifes. En primer lloc, l'elecció de president per al Barça, negoci amb bona premsa i, en canvi, també deficitari. En segon lloc, us vendran, ben segur, números d'una altra rifa, amb premis tan poc austers com ara pisos de quatre milions, cotxassos cromats. Un notari barceloní serà present a la rifa. ¿Us imagineu quina de més grossa si el pis de quatre milions correspon a un tal López Raimundo? Finalment, el mes de maig serà mes de fusions i d'acords. Les tempestes han passat. Els primers banys de mar, encara que siguin de mar pol.luïda, claveguera i cementiri de milions de peixos assassinats, ofegaran d'altres ardències. I si no, en parlarem...

(c) Ministerio de Cultura 2005

La setmana a Catalunya

Sota el signe de la unitat

La confirmació dels entrebancs governamentals al traspàs de serveis de l'Estat a la Generalitat i l'avenç en el procés de cristal.lització de la unitat socialista —un procés ple de tensions internes, però finalment a punt de culminar— configuren d'alguna manera la setmana política a Catalunya. Una setmana que ha començat arreu del nostre país i especialment a Barcelona amb la celebració multitudinària del Primer de Maig "normal" dels darrers quaranta anys.

Joan Reventós

Josep Maria Triginer

LA UNITAT DELS SOCIALISTES

Malgrat tensions i contradiccions —segurament inevitables—, el Primer de Maig ha palesat la voluntat unitària dels treballadors. Unitat en l'acció en defensa de reivindicacions comunes i en l'exigència de conquerir plenament els drets i les llibertats sindicals. Unitat que per sobre de les diferències polítiques ideològiques, empenyen les forces polítiques dels treballadors a casa nostra. I que estimula, al mateix temps, aquestes forces en el camí, sempre difícil, de la pròpia unitat.

Així, la unitat dels socialistes de Catalunya és ja un procés molt avançat que, segons han declarat els tres màxims dirigents de les formacions polítiques catalanes socialistes, Reventós, Triginer i Verde Aldea, culminarà el mes de juliol amb un congrés d'unificació. La formació del nou partit, que, segons tots els indicis, adoptarà la denominació de "Partit dels Socialistes de Catalunya", és —ha dit Reventós— "una necessitat per a la classe obrera" i "facilitarà la consolidació de la democràcia i el procés autonòmic de Catalunya. En tot cas, el procés unitari socialista, ja irreversible, acabarà amb la llarga tradició de divisions i pot ser un factor que contribueixi decisivament a crear, en el futur les condicions per a una modificació de la correlació de forces en el sentit d'afavorir les transformacions socials imprescindibles al nostre país. En aquest sentit apunten les declaracions dels dirigents socialistes abans esmentades.

Hi ha, però, a més a més, en les declaracions de Reventós i Triginer, una voluntat, repetidament explicitada, de convertir el nou partit en la "força hegemònica del futur govern català", és a dir, del govern que es formi a Catalunya un cop assolit l'Estatut d'Autonomia, propòsit aquest que empalma necessàriament amb el manifestat pel PSOE a nivell de tot Espanya d'esdevenir "una real alternativa de poder" i que, precisament en benefici de la consolidació de la democràcia i de la conquesta plena de l'autonomia, no hauria d'afeblir l'esforç per reforçar el consens polític imprescindible per assolir aquests objectius.

Sigui com sigui —l'hegemonia no és solament el resultat d'una voluntat hegemònica— el procés d'unitat socialista va endavant. I això, malgrat les resistències més o menys explícites d'alguns sectors minoritaris del PSC i del mateix PSOE i de la desfeta, d'altra banda lògica, del Reagrupament, que ha perdut una part dels militants en aquesta batalla unitària.

ELS ENTREBANCS DE LA GENERALITAT

Però tornant a les exigències del consens, a què feiem referència, aquestes es palesen un cop més davant les dificultats que troba la Generalitat per dotar-se dels poders polítics que li són necessaris, ara mateix, per ser una eina realment al servei del poble de Catalunya. I les coses —siguem clars— no acaben de funcionar. No funcionen, primer, per la resistència del govern a facilitar els traspassos de serveis, tot i les passes, petites, donades en aquest sentit a partir del darrer viatge del president Tarradellas a la capital d'Espanya. I no funcionen tampoc perquè la lluita, "sorda i constant", per dirigir el procés de normalització de Catalunya que menen forces polítiques que no coincideixen pas, no ens enganyem, amb els seus objectius socials, s'entrebanquen amb actituds personalistes i concepcions clarament presidencialistes d'allò que ha de ser la política catalana avui.

I és així, entre unes i altres coses, com es coagulen, per exemple, els traspassos de serveis a la Conselleria de Sanitat, regida, com és conegut, per un conseller comunista.

Per cert que una agència informativa ha fet arribar a l'opinió pública el text de la proposta que en matèria de sanitat sembla que ha elevat al govern de Madrid la part catalana de la Comissió Mixta. Segons aquest document, per ara sense resposta, la Generalitat reclamaria la legislació sobre sanitat i seguretat social, excepte en allò que afecta les normes generals adequades a l'estructura estatal, així com el règim econòmic que li seria imprescindible. Però, insistim, ningú no té massa confiança que es produeixin traspassos en aquest camp, com tampoc en el camp del treball, la conselleria del qual és probablement, a més a més de la de sanitat, la més, diguem-ne, conflictiva des de l'òptica de Madrid.

DESENCÍS I CONFLICTIVITAT LABORAL

Mentrestant, es fa notar el desencís de sectors cada cop més nombrosos de la societat catalana, que esperava, si més no, una major agilitat en tot aquest procés de recuperació de les eines d'autogovern. I això, malgrat la campanya engegada amb un èxit considerable, que ningú no nega, de l'Entesa dels Catalans i, més concretament, de la campanya "Guanyem la Constitució, guanyem l'Estatut", sota el signe de la qual unes cent mil persones s'havien concentrat, el dia de Sant Jordi, a la plaça de Sant Jaume de Barcelona, en una demostració cívica el ressò de la qual encara no s'ha apagat.

En aquest context, cada cop més complex, la vaga dels mestres, que reclamen, amb raó, millors condicions de treball, crea dificultats als pares de família, ja amb prou dificultats davant una crisi econòmica que, a Catalunya, abasta sectors cada cop més nombrosos de la població, i s'anuncien accions dels treballadors metal.lúrgics que, com els de la construcció, volen obtenir unes millores que no sempre, més aviat al contrari, la patronal està disposada a concedir.

VICENÇ BORRELL

La primera celebració "normal" del Primer de Maig després de quaranta anys. Sota el signe de la unitat. (Foto J.Morera)

Els obrers de la construcció lluiten per millores que la patronal no sempre està disposada a concedir (Foto J.Morera)

De Xavier Folch hem rebut la nota de rectificació que reproduïm:

La redacció de TREBALL em va demanar les meves impressions sobre la manifestació del 23 d'abril. L'autor de la crònica en va fer una tria, amb la qual no em sento ben expressat, i per això us agraeixo que reproduiu íntegrament la meva declaració, el text de la qual és el següent:

"La gran concentració del dia 23 a la plaça de Sant Jaume demostra: Primer, que, contràriament a allò que alguns sostenen, és possible mobilitzar les masses quan la mobilització es fa en defensa d'una reivindicació autènticament popular (com és, en aquest cas, la de l'Estatut). Segon, la capacitat de convocatòria de l'Entesa dels Catalans.

"¿Per què, aleshores, la decepció de tants manifestants? En primer lloc, el discurs del senyor Tarradellas va ser interpretat per molts com una crida a la passivitat i a la desmobilització. En segon lloc, molta gent es va sentir manipulada perquè esperava que, en un acte convocat per l'Entesa, hi hagués, si no un protagonisme, sí almenys una participació de l'Entesa, és a dir, dels partits que li donen suport i dels Senadors.

"De tota manera, la concentració del dia 23 té un aspecte indiscutiblement positiu: el refermament, de cara al govern de Madrid, d'una manera massiva i responsable, de la voluntat d'autogovern del poble de Catalunya."

filar prim

per RAFAEL RIBÓ

Generalitat: crítica i consens

El passat 23 d'abril algú es va sorprendre pel fet que entre els manifestants de la plaça de Sant Jaume que reclamaven l'Estatut d'Autonomia hi hagués qui mostrava la seva impaciència amb crítiques a la Generalitat i fins i tot amb xiulets envers els seus representants. Eren, sens dubte, mostres d'insatisfacció popular, d'insatisfacció per la migradesa de les conquestes assolides en el procés de recuperació de les nostres institucions d'autogovern. Hom pot arribar a plantejarse si no eren també mostres d'impaciència, del que "La Vanguardia", en un editorial, qualificava de perillosa "rauxa" dels catalans. Jo crec que hi ha motius més que suficients per pensar en la justesa de la reivindicació popular que s'ha anat expressant de forma creixent des de les acaballes de la dictadura i que ningú no pot avui titllar de precipitació o impaciència quan portem ja vora de nou mesos des del restabliment de la Generalitat provisional i poc hem avançat en aquest camí devers la plena autonomia.

El mèrit principal de la Generalitat provisional, ho hem dit mantes vegades, fou el reconeixement de la unitat política de Catalunya, superant les quatre "províncies" com a divisió administrativa i despersonalitzada, i la formació d'un govern d'unitat catalana amb la representació fidedigna de les formacions polítiques triomfadores a les darreres eleccions del 15 de juny.

Però la unitat, el necessari consens que ens permet fugir avui d'enfrontaments fora de lloc i de temps, no implica manca de perspectiva política i de la inexcusable tasca d'esclariment i crítica per saber en tot moment on som i cap on anem. Si no es desenvolupa aquesta capacitat crítica i constructiva de les forces polítiques dins de la Generalitat correm el greu perill d'incrementar la desorientació al si del nostre poble i de facilitar el pas a tota maniobra maximalista però irracional que només ens portaria a un "cul de sac".

Les dificultats que s'estan produint en les negociacions dels traspassos de serveis o en les negociacions directes entre el president Tarradellas i Madrid són una prova ben clara d'això que hem dit. És cert que a Madrid predomina encara (i que durarà!) una mentalitat centralista per part de l'Administració que motiva tota mena d'incomprensions. Aquesta és una dificultat política i administrativa. Però també existeix una clara resistència política per part del govern de la UCD a cedir poders i competències, perquè encara es resisteixen al procés de transformació de l'Estat que permeti endegar una vertadera reconstrucció democràtica de la convivència entre les nacionalitats de l'Estat espanyol. En aquesta batalla, que avui es diu traspassos però que avui també, i demà, es dirà Constitució democràtica i Estatut d'Autonomia, ens estem jugant l'ocasió històrica de reorganitzar l'Estat sota el principi democràtic del dret a l'autogovern de les diverses comunitats.

En resum, la Generalitat avui és un punt de referència per recuperar poder polític però encara no és un instrument per exercir el poder polític. És un punt de referència, un de més, el més important que, junt amb l'acció del poble, amb les iniciatives de sensibilització i de mobilització (com ara la campanya de l'Entesa), amb la corresponsabilització de totes les forces polítiques catalanes i amb l'ajut dels seus aliats demòcrates d'arreu de l'Estat espanyol, ens ha de dur a l'autogovern.

(c) Ministerio de Cultura 2005

La situació econòmica i social a Catalunya

Encara pitjor

La situació econòmica i social de Catalunya ha experimentat els darrers mesos un agreujament de la crisi, donat el caràcter de gran sensibilitat a la conjuntura que té una economia fortament industrial i de petita i mitjana empresa. Els mesos posteriors a l'estiu del 77, quan a les repercussions de la devaluació penalitzadora de les importacions de primeres matèries s'afegí la restricció de crèdits, especialment dura del 15 d'octubre al 15 de novembre, la crisi del tèxtil, esclatada espectacularment amb les dificultats de tresoreria del 18 de juliol, s'accentuà, augmentant el ritme de les suspensions i els expedients. Finals de novembre i desembre van ser un període d'espera, però el gener tot semblava indicar que les limitacions dels crèdits per part de la banca i inclusivament la situació general de fre de la demanda de consum havien contribuït a agreujar la situació. Hi havia 1.500 empreses --contra 150 habitualment— que no cotitzaven la quota empresarial de la seguretat social. Això es devia en part a la política demagògica i irresponsable de la patronal CEOE, però és també un símptoma de les dificultats de la situació.

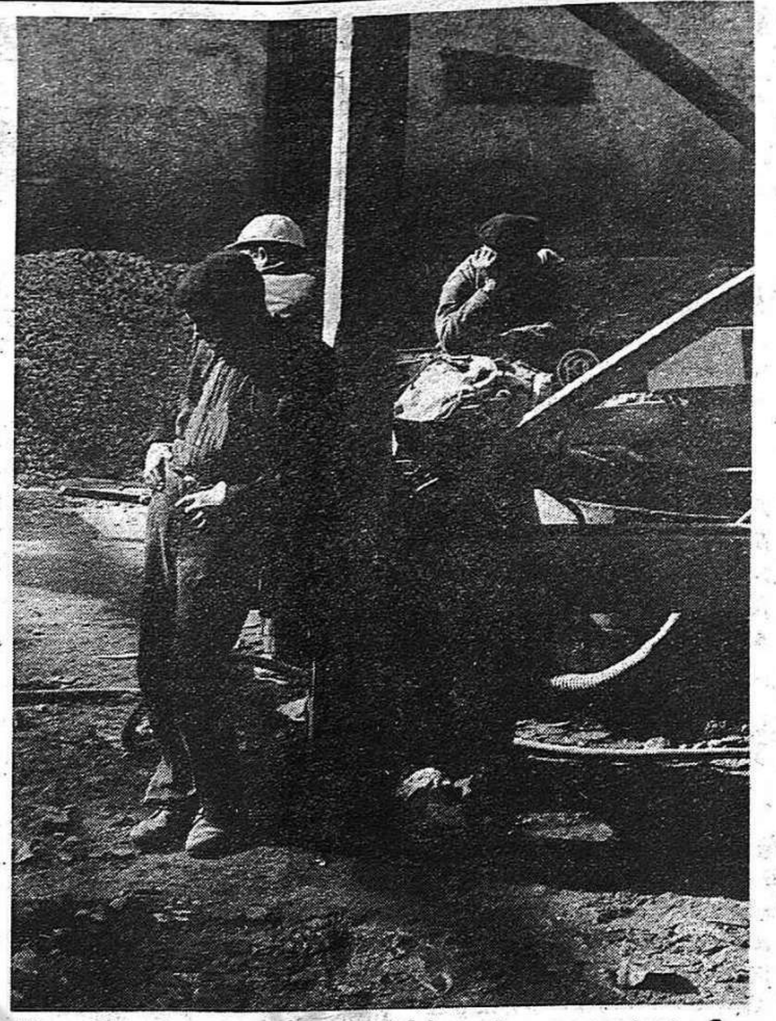

"Les xifres de treballadors sense feina estan augmentant a Catalunya a un ritme superior al de la resta d'Espanya" (Foto d'arxiu)

Tres mesos després, la situació no ha millorat. Evidentment, la victòria de CCOO a les eleccions sindicals ha obert en teoria una perspectiva més favorable tant a la lluita dels convenis com de cara a l'aprovació de la llei d'Acció Sindical a l'empresa. Però en la pràctica, les negociacions són més dures que mai. La CEOE continua amb la seva política irresponsable i demagògica i presenta l'exigència dels treballadors de disposar d'unes garanties mínimes com un daltabaix.

A la crisi del tèxtil s'afegeixen ara les complexes dificultats de la SEAT, que poden complicar tot el panorama del sector metal.lúrgic. Recordem que a Catalunya es concentra el 70 per cent del tèxtil de tot Espanya, però també el 29 per cent del sector de transformats metàl.lics.

Ara, tot just quan els treballadors de la SEAT s'han reincorporat a la feina després de la suspensió, l'empresa ha augmentat els preus un 8 per cent, amb la qual cosa sembla contradir la seva preocupació pels estocs i això és paral.lel a un increment important de les vendes. El tèxtil està pendent de reestructuració.

El fet nou aquests darrers mesos és la importància que ha adquirit el procés de concentració del sistema financer. Si recordem que el 40 per cent de la indústria es troba en realitat en estreta dependència de la gran banca, tot el que passa al voltant dels bancs —i passa amb el més gran secret— és fonamental per al futur industrial del país, i en especial de Catalunya.

La Generalitat no ha aconseguit encara cap poder econòmic ni polític real, amb la qual cosa la possibilitat d'incidir sobre la crisi és molt reduïda. Les municipals estan congelades. Si bé s'estan impedint situacions de corrupció generalitzada, no s'està avançant cap a la solució eficaç dels problemes. Això es reflecteix en l'entrebanc dels plans sectorials o comarcals i de les Comissions Municipals de Partits Polítics.

En aquest context, les xifres de treballadors sense feina estan augmentant a Catalunya a un ritme superior al de la resta d'Espanya. Especialment greu és la situació de la construcció i de les indústries tèxtil i del metall. Però també cal tenir present l'enorme pes dels potencials de treballadors que encara no han aconseguit la seva primera ocupació, els joves de 16 a 24 anys. El rejoveniment demogràfic de Catalunya que hauria de ser un avantatge per al país: noves promocions de treballadors, amb una major educació i formació incorporant-se a l'activitat productiva.

La victòria relativa en la lluita contra la inflació ha acabat sent agafada, pels empresaris i pel govern, com un marge per no aplicar les reformes que apareixien com a imprescindibles al moment de la signatura dels Pactes de la Moncloa. Cal ara, com han proposat les centrals sindicals, insistir en la necessitat d'una lluita coordinada contra l'atur, lligada al nostre entendre a l'ampliació de la inversió pública. Un element favorable per poder ampliar l'activitat del sector públic és l'important augment de recaptació d'impostos (més del 40 per cent, comparat amb l'any passat).

Els Pactes de la Moncloa, malferits per la crisi provocada per les pressions contra el Programa Energètic i pel boicot de la banca privada a la política monetària del Banc d'Espanya, han d'aplicar-se amb urgència i decisió. Hi ha el perill d'entrar en la dinàmica del referèndum constitucional sense tenir el marc social i econòmic de la Constitució mínimament orientat. A l'establiment d'aquest marc, els Pactes poden contribuir-hi notablement.

Però perquè els Pactes de la Moncloa tinguin èxit en la seva pretensió de lluitar contra la crisi cal que tinguin concreció a tots els nivells. Veurem ara quines podrien ser les línies d'aplicació a Catalunya. Concebem l'aplicació a Catalunya com a resultat de l'actuació de molt diverses insitítucions i sectors. En alguns casos l'actuació caldria portar-la a través dels parlamentaris catalans, a les Corts de Madrid. Altres accions corresponen a la responsabilitat dels ministeris centrals. Una gran part dels aspectes més socials o de salari indirecte continguts als Pactes requereixen accions d'àmbit municipal. Algunes poden ser acomplides a nivell de tot Catalunya. Considerem, però, que en moltes d'aquestes accions, tot i que la Generalitat no hi tingui poder de decisió per manca de traspàs de competències, o perquè fins en un traspàs correctament fet no serien matèries d'actuació de la Generalitat, hauria de ser aquesta institució política fonamental nostra que tingués cura del control, la informació o la coordinació necessaris perquè tinguem a Catalunya un pla econòmic contra la crisi i per la consolidació de la democràcia, coherent des del punt de vista tècnic, democràtic, nacional i popular.

ENRIC CERDÀ

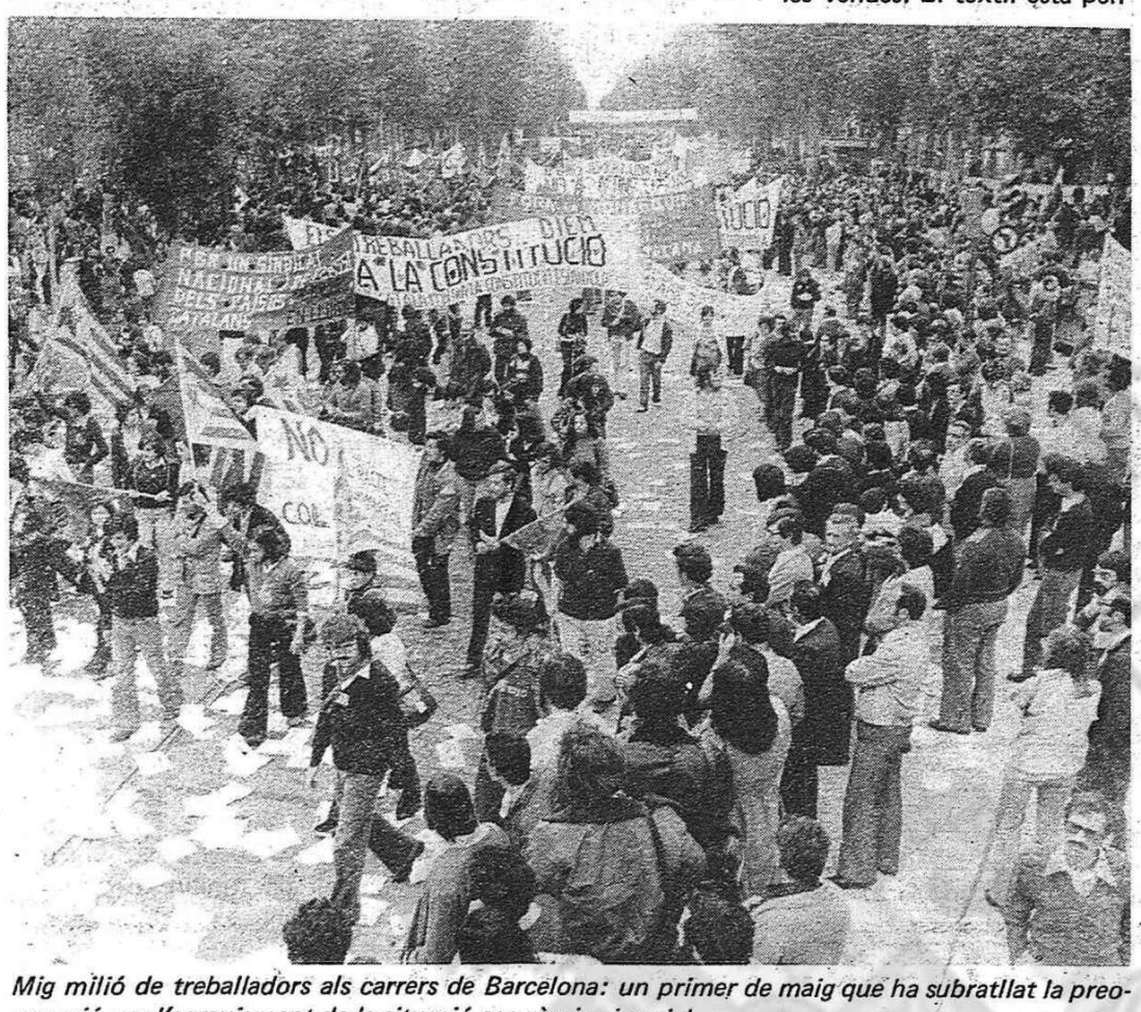

Mig milió de treballadors als carrers de Barcelona: un primer de maig que ha subratllat la preocupació per l'agreujament de la situació econòmica i social

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ:

treball
Òrgan central del PSUC
Vallespir, 171 - Barcelona, 14

Nom i cognoms. . . . . .

Adreça. . . . . Població. . . . . .

Desitjo subscriure'm a TREBALL per un any (Espanya: 750 ptes. Estranger: 100 ff) que pagaré mitjançant:

☐ Gir postal o telegràfic a nom de TREBALL. Vallespir,171.Barcelona 14

☐ Taló nominatiu a TREBALL

☐ Domiciliació bancària (en aquest cas ompliu la part de sota i envieu-nos-la també)

Data:

Signatura:

BUTLLETÍ DE DOMICILIACIÓ BANCÀRIA:

Senyor director del Banc o Caixa:. . . . . .

Agència. . . . . Població . . . . . .

Senyors: els agrairé, que amb càrrec al meu compte/llibreta número. . . . . , atenguin el rebut que anualment els presentarà TREBALL per pagar la meva subscripció a aquest periòdic.

Atentament.

Nom i cognoms. . . . . .
Adreça . . . . . .
Població . . . . . .

CURSET DE FORMACIO
per a
SECRETARIS DE PROPAGANDA

Dies 8, 10 i 12 de maig

PRIMERA SESSIÓ

Descripció i valoració dels mitjans de comunicació i propaganda que s'utilitzen avui al PSUC. (Es passaran diapositives de cartells, butlletins, fulls, etc.).

SEGONA SESSIÓ

TEORIA DE LA COMUNICACIÓ

* **a qui i com ens comuniquem**
* **quins mitjans utilitzem**
* **com fer un cartell**
* **utilització de la ràdio i megafonia**
* **imatge**

TERCERA SESSIÓ

REALITZACIÓ PRÀCTICA D'UNA CAMPANYA DE PROPAGANDA

* * *

El curset estarà a cura d'un equip de professionals de la imatge i comunicació del PSUC.

* * *

Preu d'inscripció: 200 pessetes.

Organitza la Secretaria d'Informació i Propaganda del Comitè de Barcelona conjuntament amb el CPC.

Inscripcions a: Vallespir, 171, o a Santa Anna, 11. Barcelona. Telèfons: 321 21 54 i 301 23 90.

(c) Ministerio de Cultura 2005

Eleccions municipals

Començar a guanyar-les des d'ara

La llei sobre les eleccions municipals aprovada al Congrés dels Diputats fa unes setmanes, ha sigut discutida al Senat. Els trets generals de la llei s'han mantingut. Ara bé, petites correccions que fan que el text aprovat no sigui el mateix que va ser-ho al Congrés, han obligat a posar en marxa el mecanisme previst a la Llei de Reforma Política, és a dir, la reunió de la Comissió Mixta Congrés-Senat.

La diferència fonamental del text aprovat al Senat és la fixació d'una data per a la celebració de les eleccions. Una vegada més la UCD, el partit del govern, amb el suport dels vots de l'Aliança Popular, ha barrat el pas a una esmena de la resta de les forces representades al Senat que fixava la celebració de les eleccions el quinze de setembre. Al final, el text aprovat fixa la celebració de les eleccions municipals 30 dies després d'aprovada la nova Constitució.

La UCD, doncs, amb la seva obstrucció parlamentària en aquest tema, es fa responsable del retard de la renovació dels Ajuntaments i, de retruc, per tant, cal que es responsabilitzi del funcionament, ara, de les tasques municipals, tot mantenint la prestació dels serveis mínims.

Aquesta nova constatació de la no voluntat del govern de permetre la consolidació democràtica als municipis, d'escombrar el caciquisme i les forces més retardatàries dels Ajuntaments, no ens ha de fer oblidar que, d'una o altra manera, la campanya electoral ja ha començat.

En el marc del IX Congrés del PCE s'ha presentat un primer projecte de programa municipal: el caràcter dels Ajuntaments, democràtics, autònoms, descentralitzats, representatius i eficaços; uns ajuntaments en el marc de l'autonomia; uns ajuntaments amb una economia sanejada i amb recursos suficients; per un urbanisme al servei del poble; una política municipal contra l'atur i la crisi econòmica; per un nou mode de vida ciutadana i solidària. Heus aquí els eixos principals que els comunistes proposen per guanyar les eleccions.

Però per guanyar les eleccions, barrar el pas a les forces caciquils, fer entrar la democràcia als Ajuntaments i posar-los al servei del poble cal que, ja des d'ara, a cada poble i a cada ciutat es comenci a elaborar un programa municipal propi. I el programa dels comunistes, el programa de les forces democràtiques, no pot ser un seguit de promeses i bones intencions. Prometre realitzacions a dojo que després no es podran dur a terme no és una bona manera d'iniciar una gestió que, per damunt de tot, serà honesta i responsable. Cal que el programa reflecteixi les necessitats populars i les reivindicacions més sentides. Cal valorar aquestes necessitats i veure què serà allò que els Ajuntaments, amb els seus recursos, podran fer. I per a la resta, allà on els municipis no puguin arribar a causa de les seves minses hisendes, batlles i regidors s'hauran de comprometre a encapçalar les mobilitzacions populars per demanar a l'Estat tot allò que, necessitant-se, no ho puguin realitzar els propis Ajuntaments.

Els comunistes no volem elaborar el programa tancats dins del partit. Un debat obert i fraternal amb les associacions del moviment popular, de veïns, de pares, de joves, de jubilats, entitats culturals i esportives, centrals sindicals, petits comerciants i empresaris, és la millor garantia per fer un programa que obtingui el més ample suport de la majoria.

I a Catalunya, un programa en la perspectiva de l'Estatut, d'una Generalitat democràtica i amb competències. Gràcies a les habituals "filtracions", s'ha pogut conèixer el document de la Comissió Mixta de traspassos de competències referent a les qüestions de l'administració local. El document contempla un bon nombre de competències per a la Generalitat sobre diversos temes. Però, malauradament, en molts casos la Generalitat només serà un intermediari entre els municipis i l'Estat. El Consell de Ministres continua reservant-se bona part de les competències sobre els Ajuntaments. I la figura del governador civil continuarà amb els seus poders per suspendre acords i destituir membres electes (regidors) dels Ajuntaments, si la Generalitat no ho ha fet en els terminis que li corresponen. En altres paraules, si la Generalitat no creu convenient exercir aquesta competència, perquè, amb criteri propi, no creu necessari suspendre acords o destituir regidors, el governador civil tindrà poder, com ara, per fer-ho.

Cal guanyar les eleccions per aconseguir l'autonomia real, una autonomia que permeti que el Parlament de Catalunya aprovi una llei municipal, com ja ho va fer l'any 1934, una llei municipal al servei del poble, dels pobles i ciutats de Catalunya.

Guanyar les eleccions municipals, una tasca que cal començar des d'ara.

MARÇAL TARRAGÓ

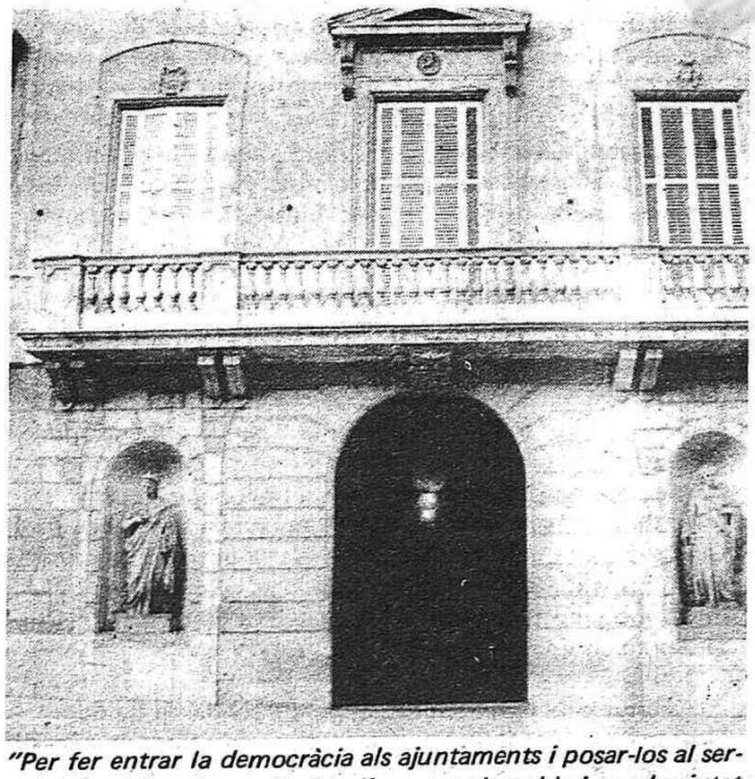

"Per fer entrar la democràcia als ajuntaments i posar-los al servei del poble cal que, ja des d'ara, a cada poble i a cada ciutat es comenci a elaborar un programa municipal propi. Un programa que reflecteixi les necessitats populars i les reivindicacions més sentides" (A la foto d'arxiu, l'ajuntament de Barcelona)

PRO ABOLICIÓ PENA DE MORT

Una llei especial complementària

La pena de mort: encara no abolida

Creiem que no s'ajustaven a la realitat alguns titulars de diaris que, referint-se al projecte de llei que el govern ha enviat a les Corts sobre la pena de mort, parlaven d'abolició d'aquest càstig cruel. El projecte de llei preveu la substitució automàtica de la pena màxima per la de quaranta anys de reclusió, sense dret a indults ni altres mesures de gràcia —però sí a redempció de pena pel treball i a la llibertat condicional— i sempre amb un mínim de vint anys ininterromputs i efectius de presó.

Això no es fa modificant el Codi Penal, en el qual subsistirà la pena de mort, sinó per mitjà d'una llei especial complementària d'aquest codi que introdueix la substitució automàtica de què hem parlat. De fet, doncs, s'elimina a la pràctica la pena de mort; però això no és l'abolició que demana cada vegada més gent al nostre país. D'altra banda, aquesta modalitat afecta només el Codi Penal, no pas el de Justícia Militar. L'eliminació de l'anomenada pena capital, per tant, és parcial, ja que en els delictes que siguin de jurisdicció militar es podrà continuar aplicant i executant.

Amb aquests raigs d'aigua freda no pretenem pas negar que la llei complementària —que esperem que s'aprovi a les Corts— és una passa endavant cap a l'objectiu, que hem de considerar irrenunciable i vigent, de l'abolició total i sense condicions de la pena de mort. És una passa endavant i força important, ja que, de fet, i només amb l'esmentada excepció dels delictes militars, vol dir que ja no s'assassinarà legalment al nostre país, que ja no es cometrà l'absurd homicidi en nom de la Justícia (així, amb majúscula). Aquesta és una cosa que hem de celebrar i que celebrem, i que cal considerar, justament, com una victòria de la demanda insistent de la desaparició de la pena de mort.

És significativa, però, la tossuda resistència de les forces reaccionàries a abolir la pena màxima, a fer-la desaparèixer no solament de la pràctica sinó també de la lletra de les lleis espanyoles. Aquesta actitud fa preveure que caldrà combatre fort perquè l'abolició de la pena de mort entri a la Constitució que ara es començarà a discutir a les Corts i que s'elimini aquest càstig del Codi Penal. El projecte de llei complementària no ha de fer minvar gens ni mica aquest combat.

UN ALTRE AVENÇ EN EL TERRENY PENAL

A les acaballes d'abril, el Congrés de Diputats ens va donar una altra bona nova quan va aprovar incloure a la Llei d'Enjudiciament Criminal un apartat que estableix que els detinguts, des del mateix moment que ho siguin, tindran dret a designar un advocat, a demanar-ne la presència al lloc on estiguin detinguts, a entrevistar-s'hi tantes vegades com vulguin i a exigir la presència de l'advocat als interrogatoris. No cal dir que això també és un progrés en el camí cap a unes lleis penals més respectuoses amb els drets de les persones.

De mica en mica, anirem guanyant unes lleis justes, si més no tan justes com es pugui, i civilitzades.

VICENÇ BORRELL

Acció sindical: cada cop més restriccions

La guillotina d'AP-UCD

Els treballs que la ponència del projecte de llei d'Acció Sindical havia realitzat aquestes darreres setmanes, millorant el text presentat pel govern, no han servit per a res. Les esmenes de la ponència, en sentit positiu per als treballadors, van desapareixent una a una guillotinades per la sagrada aliança UCD-AP, que són molt obedients als interessos de classe que representen i que han estat a bastament divulgats des dels Estats Units d'Amèrica fins a Huelva pels representants de la gran patronal espanyola, de la CEOE.

L'espectacular ofensiva contra la llei, organitzada per la gran patronal des de les assemblees de Barcelona, València, Madrid, Saragossa... passant pels sensacionalistes anuncis pagats a la premsa i per les declaracions catastrofistes de tota mena, ha obtingut els seus resultats.

Es porten discutits ja sis articles i s'han modificat pràcticament tots, especialment els 4, 5 i 6: en el 4t. s'exclouen de la llei els treballadors de l'Administració, que es diu que es regiran per la "seva legislació específica"; el 5è. diu que a les empreses que tenen entre sis i deu treballadors hi podrà haver un delegat de personal si així ho decideixen la majoria de treballadors de l'empresa, i amb això es manté el caràcter restrictiu del decret-llei de convocatòria de les passades eleccions sindicals; en el 6è, se suprimeix la possibilitat que els delegats sindicals tinguin representació per negociar els convenis d'àmbit superior al d'empresa, limitant les tasques dels delegats d'empresa a l'àmbit específic d'aquesta.

En resum, allò que podria ser una llei d'Acció Sindical acceptable, més o menys d'acord amb les que hi ha a l'Europa capitalista, s'està convertint en una llei restrictiva que busca la continuació dels privilegis dels grans empresaris, fonamentalment, procurant mantenir el màxim de control sobre els drets democràtics dels treballadors, per neutralitzar-ne la capacitat de participació en allò que afecta les seves condicions de treball.

Això suposa, de ser aprovat així definitivament al Congrés de Diputats, que la democràcia entrarà a les empreses de forma restrictiva, mediatitzant o impedint en molts de casos la necessària participació dels treballadors, com a element fonamental de democratització de la vida social del país. I això no serà bo. I això no serà convenient.

Diem això quan encara no s'ha començat a discutir l'article 9, que és, de tots, el més important i bàsic perquè en aquest país es pugui parlar de democràcia plena. Un article 9 contra el qual els empresaris han descarregat tota l'artilleria reaccionària acumulada durant 40 anys de la seva dictadura i que si s'elimina o es rectifica substancialment representarà que poden continuar com fins ara, sense cap control de la bona o mala gestió de l'empresa, sense cap control sobre la corrupció, sense cap control dels expedients de crisi o reestructuració de plantilla, la qual cosa serà un element extremadament negatiu per sortir de la crisi econòmica en benefici de tots els ciutadans.

La mobilització obrera de les darreres setmanes i especialment del 5 d'abril i 1 de maig, creiem que ha estat responsable i, al mateix temps, decidida i contundent en l'exigència dels justos drets dels treballadors. I ho continuarà essent, fins que la democràcia entri definitivament dins de l'empresa. La responsabilitat és de tots però, senyors diputats d'UCD i AP, vosaltres esteu al capdavant d'aquesta responsabilitat. No impediu el normal desenrotllament de les relacions treballadors-patronal; que això no és la "liquidació i la fi de les empreses", ni convertir aquestes en "camp de confrontació política", sinó purament i simplement, recuperar la capacitat de diàleg per dirimir les contradiccions socials que existeixen i existiran sempre entre classes socials antagòniques.

FRANCESC FRUTOS

(c) Ministerio de Cultura 2005

Progressos, però insuficients

Forces Armades: la dreta no vol canvis

La diversitat de pobles que constituïm la comunitat espanyola, amb les seves peculiaritats ètniques, històriques, culturals, lingüístiques, geogràfiques, econòmiques... és una realitat indefugible. Tots els intents autoritaris i despòtics per ofegar aquesta pluralitat, per mitjà d'un uniformisme esterilitzant i discriminador, han menat sempre al fracàs.

És per això que davant els nous aires de llibertat que es respiren al nostre país després de les eleccions del 15 de juny ha aflorat amb tanta força i vigor un generalitzat sentiment autonòmic, ja engegat. El desig majoritari de les diferents nacionalitats i regions per plasmar els seus veritables signes d'identitat en expressions polítiques concretes ha esdevingut irreversible. I per aquesta raó ha estat recollit en el projecte de la nova constitució, encara en debat, per a la seva futura articulació dins de l'Estat.

Amb això, no solament s'aconseguirà una més gran racionalització i democratització dels diferents òrgans estatals, en apropar els centres de decisió al poble, sinó que, de més a més, serà un factor de vital importància per enfortir la unitat acceptada lliurement —i no pas imposada— de tots els pobles d'Espanya.

La clara actitud de totes les forces democràtiques responsables pel que fa a la indiscutible espanyolitat de les Canàries, davant de la resolució de l'OUA, i la ferma voluntat de defensar-les d'una eventual agressió exterior, posen de manifest no solament la falsa dicotomia entre les autonomies i la unitat de la pàtria sinó que, de més a més, són una passa endavant per arrabassar aqueixa bandera, que intenta ser monopolitzada per l'ultra dreta.

Però la dreta més reaccionària clama al cel davant la voluntat majoritària dels nostres pobles per transformar Espanya en un país modern i progressista. Apel.la a la "unitat de la pàtria" i fa crides com "exèrcit al poder", amb l'únic objectiu de continuar conservant les seves corrupteles i il.legítims privilegis. El seu altisonant "patriotisme" consisteix a anteposar els seus mesquins interessos particulars als generals d'Espanya.

La seva influència ideològica dins de les forces armades està patint també seriosos revessos, davant les mutacions que s'estan operant al si d'aquestes. La gran majoria de membres de les forces armades, per raons diverses, ja no es deixa seduir per aqueix adulterat "patriotisme". Se senten més estimulats professionalment a mesura que es trenca el seu aïllament i l'enfrontament amb el poble, derivats del paper repressiu que els va assignar el règim anterior. Hi estan contribuint, de manera destacada, els creixents contactes entre el ministre de Defensa i altres alts comandaments amb els parlamentaris elegits pel poble, com també les visites d'aquests als centres militars. I també hi estan influint les intervencions públiques del Rei, especialment el seu discurs davant la 74 promoció de diplomats de l'Escola d'Estat Major. En aquesta al.locució, Juan Carlos, recollint els plantejaments que de fa temps venim fent les forces democràtiques —i especialment els comunistes—, va posar l'accent en la necessària integració entre les forces armades i la societat i en la plena identificació de tots els espanyols amb els seus exèrcits per tal de prestar-los el més gran suport moral, material i humà en l'elevat compliment de les funcions que la nova constitució assigna a les forces armades.

Els progressos que s'han fet en aquest camp, tot i que són força importants, encara no són suficients. La promulgació d'un conjunt de noves lleis, entre les quals caldria destacar la de Defensa, la de reforma del Codi de Justícia Militar i la del Servei Militar, permetrà aprofundir aquest procés i evitar nocius enfrontaments, com l'esdevingut amb el cas dels Joglars.

Entre les noves lleis, destaca la de reforma del servei militar.

Davant d'aquesta realitat renovadora que opera en tots els estaments de la nostra societat, comprès el castrense, les forces més conservadores, després del seu espectacular fracàs electoral i de les seves frustrades pressions desestabilitzadores, es troben en un procés de debat i reflexió. Per això, entre elles, surten tendències encaminades a crear un equip d'homes que els proporcionin una nova imatge davant l'opinió pública, amb el propòsit de disputar la lluita política dins del marc parlamentari. Això esdevé un factor positiu si contribueix a treure la lluita de classes del terreny de la violència en què s'ha entaulat durant el darrer segle i mig per situar-la en un marc civilitzat, com els comunistes venim propugnant des de fa vint-i-dos anys amb la nostra política de reconciliació nacional.

A. i T.

La UCD perd a les Corts

Una llei contra la desocupació

Un cop més el govern minoritari d'UCD ha estat derrotat al Congrés de Diputats. No és fàcil aconseguir-ho: cal que totes les altres forces es posin d'acord o que alguns ucedistes incompleixin el compromís de vot, com succeeix darrerament amb motiu de la crisi del partit. Aquest cop la derrota, tercera en una setmana, suposa que la proposició de llei contra l'atur, presentada per la minoria socialista amb el suport dels comunistes i les altres forces parlamentàries, tirarà endavant i passarà a la comissió de Treball.

El ministre de Treball, Rafael Calvo, fou l'encarregat pel govern de defensar l'oposició al projecte socialista.

La seva argumentació fonamental es basava en la vigència dels Pactes de la Moncloa, contraposant el projecte a aquests. El projecte preveu que el subsidi d'atur tingui una durada de dos anys, que sigui del 80 per cent de la base de cotització el primer any i del 60 per cent el segon, que en cap cas no serà inferior al salari mínim interprofessional. S'amplia també la possibilitat de percebre el subsidi.

Tindran dret a percebre la prestació els treballadors de temporada, quan no trobin feina durant la campanya corresponent. I hi haurà també un subsidi de desocupació per als treballadors de 16 a 25 anys que hagin acabat els estudis de formació i no trobin feina i per als treballadors autònoms que l'hagin perduda involuntàriament. Aquest subsidi equivaldrà al salari mínim i tindrà una durada de dos anys, durant els quals es podrà cobrar mentre continuïn existint les circumstàncies que hi donen dret.

¿Un projecte que modifica els acords de la Moncloa? Més aviat, com ha dit Marcelino Camacho, *"és més necessària que mai l'aplicació dels aspectes socials del Pacte de la Moncloa"*. Sobretot si tenim en compte que, si s'aprova la llei, no entraria en vigor fins l'any vinent.

En l'actual situació de crisi, quan els parats, segons reconeixen xifres oficials, ja passen del milió, plantejar-se el problema de l'atur és enormement positiu. Aquesta presa de consciència col·lectiva, que inclou, pel que es veu, Aliança Popular, ha de servir perquè els punts del Pacte de la Moncloa que fan referència al tema s'apliquin de manera immediata.

J.S.E.

Gairebé igual que abans

Anticonceptius: una tímida despenalització

per MARIA DOLORS CALVET

Des de fa anys i, especialment, des de les "Jornades Catalanes de la Dona", celebrades el 1975 a Barcelona, una de les reivindicacions més sentides pels grups de dones i pel moviment feminista ha estat la de deixar sense contingut l'article 416 del Codi Penal. Aquest article té el seu origen els anys 40, en ple auge feixista, i el seu contingut netament repressiu converteix en fets criminals l'anticoncepció i l'avortament.

En la seva primera part, l'article 416 diu: "Seran castigats amb arrest major i multa de 5.000 a 100.000 pessetes els qui, amb relació a medicaments, substàncies, objectes, instruments, aparells, mitjans o procediments capaços de provocar o facilitar l'avortament o d'evitar la procreació, realitzin qualsevol dels actes següents...". I, en la seva segona part, comprèn fabricants o negociants, els facultatius que donin orientacions sobre la matèria, els qui venguin o anunciïn mitjans anticonceptius. Castiga també qualsevol mena de propaganda anticonceptiva.

Després de moltes pressions, la setmana passada es va sotmetre a debat al Congrés de Diputats un projecte de llei del govern sobre "divulgació i administració de mitjans anticonceptius". Un títol ambiciós que, a la pràctica, ha esdevingut només una tímida despenalització.

El govern proposava que desaparegués de l'article 416 allò que es refereix als mètodes anticonceptius, i que es deixés intacta la penalització en cas d'avortament. Això va motivar una esmena del grup parlamentari comunista perquè considerava que l'avortament ja està penat en altres articles del Codi Penal i que deixar vigent aquesta part de l'article 416 representa una *doble penalització*. D'altra banda, l'esmena es va aprofitar per fer una crida a la Cambra a favor de resoldre un problema real al nostre país: l'avortament.

Segons dades del Fiscal del Tribunal Suprem, de 1974, es fan 300.000 avortaments clandestins l'any. La premsa ha parlat de 10.000 espanyoles que avortaren a Londres l'any passat.

La nostra legislació sobre l'avortament, tan repressiva, té el seu origen en la que regia a la Itàlia de Mussolini i a l'Alemanya d'Hitler. Si volem, de debò, obrir portes cap a Europa, recordem que només dos o tres països europeus no reconeixen l'avortament o el castiguen. Els altres el tenen reglamentat, amb més o menys restriccions.

El nostre Codi Penal no reconeix atenuants a l'avortament, ni en el cas que sigui per salvar la vida de la dona (avortament terapèutic), ni en el de malformació del fetus (avortament eugenèsic), ni en el cas que l'embaràs sigui fruit d'una violació. El codi avui vigent només reconeix un atenuant, el "de l'honor". Honor de la mare soltera, que permet als pares d'aquesta fins i tot matar el nadó per tal d'amagar "la vergonya". En aquest cas, la pena és més petita que la que s'imposa a una dona que avorta per salvar la vida.

Però la dreta del Parlament no va acceptar l'esmena del grup comunista. Va reconèixer el "turisme de l'avortament", però va dir que tenia l'obligació de protegir la dona contra el "boom anticonceptiu".

I, per protegir-nos més encara, el projecte del govern afegeix al Codi Penal un article especial per prevenir els delictes contra la salut pública originats per anticonceptius. Així, els anticonceptius no es regiran com qualsevol medicament de venda pública, sinó que tindran una reglamentació específica. Això comporta perills innecessaris. Hom pretén donar als anticonceptius un caire de "perillositat contra la salut pública" difícil de demostrar i, de més a més, deixa a mans del govern considerar si un producte és o no anticonceptiu. (En el cas pitjor, aplicant aquest articulat, es deixa a criteri del govern reconèixer com anticonceptius només els anovulatoris o "píndoles" i continuar prohibint altres mitjans físics o mecànics.) Les esmenes que hi van fer socialistes i comunistes foren rebutjades pels vots d'UCD i AP.

Finalment, el govern es reservava el dret de reglamentar per decret "l'expedició d'anticonceptius i els límits de publicitat". O sigui, el govern decidia com es duia a la pràctica aquesta legalització. Per sort, llavors alguns diputats d'UCD varen trencar la disciplina de vot o varen marxar de la Cambra i, per un sol vot, va triomfar l'esmena del grup socialista a la segona part de l'article, després que se'n perdés una a la totalitat, del grup comunista. El govern regularà, per decret, l'expedició d'anticonceptius, però no pot posar més "límits a la publicitat" que els que la llei ja preveu per als altres medicaments. Aquells límits a la publicitat es traduirien, a la pràctica, en *límits a la informació.*

Sembla que el govern tingui vergonya o pudor de millorar certs articles del Codi Penal propis del feixisme, però no d'una etapa democràtica. I els senyors parlamentaris d'UCD i d'AP parlaven d'això com d'un problema llunyà, d'una calamitat que ens cau al damunt i que cal reglamentar, o fóra encara pitjor. Alguns d'ells sembla que descobrien un món nou i que ens feien, a les dones, un favor tal que els haurí-em d'estar agraïdes tota la vida. S'esforçaven a dir que el seu únic interès era *protegir la dona* contra una societat comercialitzada, contra uns laboratoris que volien vendre anticonceptius i contra certs sectors que en difonien els avantatges. I altra vegada, per aquests senyors, la millor manera de protegir la dona és mantenir-la en la ignorància. Ignorància també de les seves possibilitats sexuals, negant-li una maduresa, en aquest terreny, que evidentment té.

L'aprovació d'aquest projecte és una passa endavant, però és una passa tímida, insuficient, fins i tot traïdora. Traïdora per als milers de dones del camp i de pobles petits, que no tenen accés a una informació objectiva, que no es poden pagar un metge, a les quals la Seguretat Social, possiblement, continuarà negant els seus drets. Els anticonceptius, encara que siguin legals, només tindran ple sentit en el marc d'una "planificació familiar" de lliure accés a tothom. Qualsevol altra cosa és enganyar, és fer trampa, és legalitzar els sis-cents mil anticonceptius que ja es consumeixen cada mes, però continuar negant la possibilitat d'accedir-hi a totes les dones que ho vulguin.

Un altre cop la nostra democràcia s'oblida de les dones. Hauran de ser les dones mateixes, els moviments feministes i els centres —fins ara mig clandestins— de sexologia i planificació familiar que hauran de traduir aquesta parca llei en realitats. Que aquestes notes serveixin per retre'ls un pregon homenatge d'agraïment d'una diputat que, com a tal, ben poca cosa ha pogut fer per col.laborar a la seva contínua i importantíssima feina a favor de l'allibertament de la dona.

(c) Ministerio de Cultura 2005

Davant el Congrés de Comissions Obreres

Clemente: "És fonamental organitzar el sindicat"

Comissions Obreres de Catalunya celebrarà el seu primer Congrés del 12 al 15 d'aquest mes. Els documents bàsics que s'hi hauran de debatre són: el programa i tesis d'acció sindical, l'informe d'organització, l'informe sobre finances i els estatuts.

Alfred Clemente, secretari general de la Unió de Comissions Obreres de Barcelona, és qui contesta les nostres preguntes, la primera de les quals fa referència al treball pre-congressual.

"NO ANIREM A RESOLDRE-HO TOT"

—Quan vàrem decidir anar cap al Congrés —diu Clemente— vàrem mesurar si aquest havia de ser la culminació de tot un procés de congressos previs que comprenguessin els diferents rams i federacions, o bé si calia ser més flexibles, és a dir, anar al Congrés sense esperar que s'haguessin fet congressos a tot arreu. Finalment, ens vàrem decidir per aquesta darrera fórmula. En alguns llocs s'han fet congressos previs, com és el cas de les federacions del Metall i de la Construcció; a nivell territorial han tingut lloc diferents assemblees i conferències.

Hi ha tota una tradició dins del moviment obrer de considerar els congressos com un fet històric i de gran transcendència, on s'aborda tot. Pensem que veure els congressos d'aquesta manera no és gaire beneficiós, malgrat que, arrossegats per aquesta tradició, en alguns moments hàgim estat a punt de caure dins d'aquesta dinàmica. Pensem que es tracta de fer un congrés seriós, on hi hagi debat, però on no anirem a resoldre-ho tot.

DIFERÈNCIES DE CRITERI

—¿Quines qüestions són les més debatudes?

—Fonamentalment, el problema de la negociació col·lectiva, el paper dels comitès d'empresa i de les seccions sindicals d'empresa. Aquí hi ha diferents criteris. Alguns plantegen que la negociació ha de ser mixta, comitès d'empresa i sindicats. Altres pensen que la negociació l'han de portar fonamentalment els sindicats.

Algunes preocupacions menors són de caràcter estatutari. Torna a aparèixer el problema de les incompatibilitats entre càrrecs polítics i sindicals.

—¿No creus que darrerament hi ha una tendència a reforçar el paper del sindicat en relació amb el comitè d'empresa i amb la pròpia assemblea?

—Sí, penso que hi ha aquesta tendència. Però això no es dóna en abstracte. És el fruit de les experiències d'aquests últims mesos. Nosaltres hem passat de ser un moviment assembleari amb un mínim d'organització —experiència que cal retenir— a ser un sindicat que té la necessitat de reforçar la seva organització. Això ha esdevingut evident en el darrer conflicte d'arts gràfiques. Els companys d'arts gràfiques han après, després de passar una prova de foc, que és fonamental, per a una pràctica sindical contínua, l'organització del sindicat, sense la qual el moviment o l'assemblea estan mancats d'orientació i de perspectiva. I això és un perill que es pot tombar contra els mateixos treballadors per falta de direcció o perquè s'entri en un procés de vagues indefinides, que vol dir vagues desorganitzades. Encara no coneixem cap experiència de vaga indefinida a nivell de ram o territori que hagi assolit millores positives per als treballadors. És per tot això que el reforçament de l'organització des de la base, la secció sindical d'empresa, és un objectiu fonamental de la nostra feina.

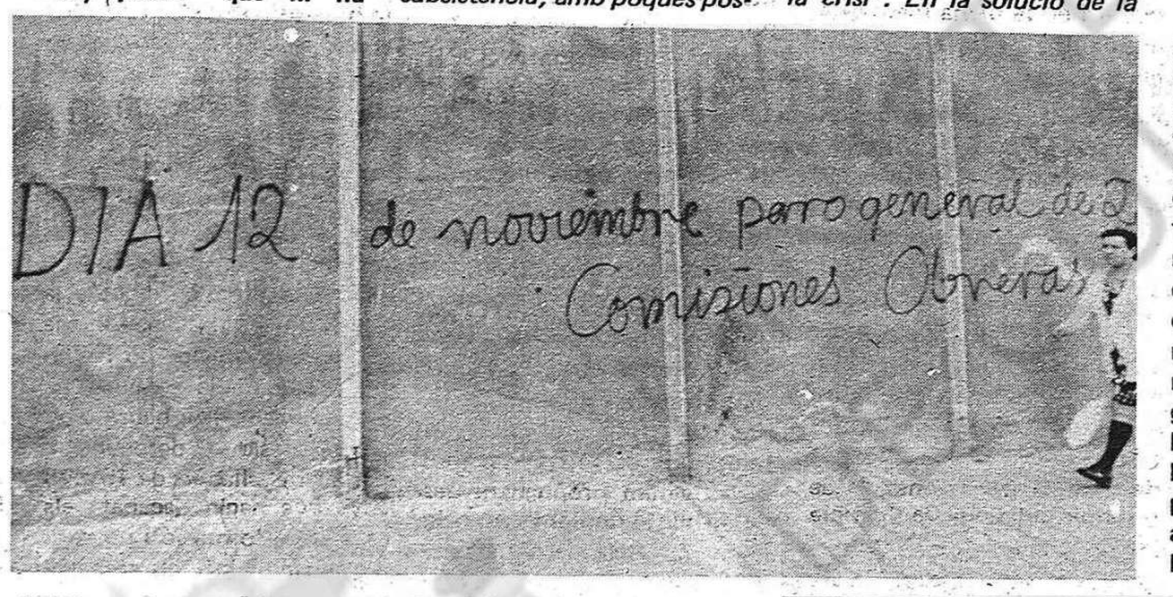

"El Congrés suposarà una projecció pública i de masses del sindicat de Comissions Obreres."

"Encara no coneixem cap experiència de vaga indefinida que hagi assolit millores positives per als treballadors." (Fotos Jordi Morera i Arxiu)

"EL CONGRÉS AJUDARÀ A CONSOLIDAR EL SINDICAT"

—Ara que parles d'organització, ¿no creus que estem encara en un sindicalisme de subsistència, amb poques possibilitats materials per solucionar aquells petits problemes que afecten el treballador normal? ¿Pot ser útil el Congrés en aquest sentit?

—Bé, més que útil per a això que dius, penso que el Congrés ajudarà a consolidar el sindicat com a auto-organització dels treballadors, per sobre d'aquesta imatge que encara tenen molts del sindicat d'assessoria o d'una mena d'assegurança a canvi d'una quota. El Congrés suposarà una projecció pública i de masses del sindicat de CCOO, on els serveis d'assessoria i d'altres continuaran existint, millors i més perfeccionats, però on tindrà prioritat el plantejament global sobre l'individual. Això no obstant, cal dir que avui ja oferim un seguit de serveis, com el d'assessoria, gratuït i de qualitat, l'escola de formació sindical i, darrerament, hem creat una agència de viatges que permetrà oferir als nostres afiliats vacances amb molt bones condicions econòmiques.

"PER UN SINDICAT FORT DE CLASSE"

—El vostre Congrés recull dos lemes. Un d'ells diu: "Per un sindicat fort de classe" ¿Podries definir-me per on passa avui el concepte de classe?

—Per fer una política de classe avui penso que són necessàries dues coses: un assentament real entre els treballadors, ja que només un sindicat fort pot arribar a posar en pràctica aquesta política, i un contingut en l'acció reivindicativa i en els seus plantejaments globals que respongui als interessos dels treballadors, tant immediats com a mig termini. Comissions Obreres són un bon exemple: som el sindicat majoritari i, d'altra banda, som al capdavant de les lluites, amb la màxima responsabilitat, lligant-les a la perspectiva de la societat que nosaltres volem, democràtica i socialista.

FER SORTIR CATALUNYA DE LA CRISI

—Un altre dels lemes és: "Per fer sortir a Catalunya de la crisi". En la solució de la crisi, el govern, la patronal i els partits polítics tenen molt a dir. ¿Com concretaries el paper dels sindicats, de CCOO en particular i del moviment obrer en general, en la part que els pertoca en la superació de la crisi?

"El que ha de fer fonamentalment el sindicat és mobilitzar i negociar."

—CCOO, en definir-se com a sindicat socio-polític, estableix la seva vocació de ser present a totes les qüestions que afecten els treballadors i el país, en aquest cas la crisi econòmica. El que ha de fer fonamentalment el sindicat és mobilitzar i negociar, ha de cercar el seu espai en la negociació de la crisi. En aquests moments hem de retrobar la negociació centrals sindicals-govern per tal de veure de solucionar tota una sèrie de problemes pendents, no solament pel que fa a l'aplicació dels aspectes positius per als treballadors dels Pactes de la Moncloa, sinó també per qüestions com el problema de l'atur, el patrimoni sindical i d'altres. Tampoc no és cas d'institucionalitzar aquestes relacions. Nosaltres no estaríem d'acord a crear una mena d'organisme que reunís govern, sindicats, patronal, i sí a negociar quan faci falta.

A nivell de Catalunya la cosa és més complicada. A nosaltres, ens interessaria una alternativa catalana dels Pactes de la Moncloa. Això s'ha fet en alguna comarca, però ha trobat uns condicionants que ho han fet molt difícil. La Generalitat hauria de ser aquest marc de negociació dels problemes de l'atur i de la crisi a nivell de Catalunya, però tots som conscients de les limitacions que encara té i que estem interessats a superar.

JOAN SANJUAN

(c) Ministerio de Cultura 2005

Un projecte sense alternatives ni solucions complementàries

El transvasament de l'Ebre: més aigua per contaminar

Fa força temps que es parla del transvasament de l'Ebre, un projecte per resoldre l'aprovisionament d'aigua de Barcelona i de Tarragona. Potser per això se'n va començar a parlar van esclatar protestes de ragó i al Baix Ebre. Es va originar una d vegades enverinada, que va marxar per camins de batalla entre sectors populars que tenen interessos co

EL TRANSVASAMENT DE L'EBRE I ELS DESEQUILIBRIS REGIONALS

El transvasament de l'Ebre és un més de tants projectes que, a finals del període de la dictadura, l'Administració va treure a la llum pública i que tot seguit hagué de congelar davant de les protestes populars que s'aixecaren.

Aquestes protestes, tot i que moltes vegades es varen orientar cap demandar actuacions a un enfrontament entre Aragó i Catalunya en un intent (clarament artificial) de rebutjar explícitament el projecte de l'Administració, vist que no tenien i comparteixen uns costos d'una transformació de diferents regions i comarques de l'Ebre, no podien pas ser

"Una legislació estricta que obligués les indústries a minvar el consum d'aigua per a usos industrials abastar-se'n a partir de circuits tancats amb reciclatge i a depurar les aigües residuals a través de filtres, permetria assumir el doble objectiu de disminuir el consum d'aigua per a usos industrials i de reduir-ne el nivell de contaminació actual."

Fa força temps que es parla del transvasament de goixant manca l'aprovisionament d'aigua de Barcelona i de Tarragona. Potser per això, quan se'n va començar a parlar van esclatar protestes al Baix Ragó i al Baix Ebre. Es va originar una d vegades enverinada, que va marxar per camins de batalla entre sectors populars que tenen interessos co

EL TRANSVASAMENT DE L'EBRE I ELS DESEQUILIBRIS REGIONALS

El transvasament de l'Ebre és un més de tants projectes que, a finals del període de la dictadura, l'Administració va treure a la llum pública i que tot seguit hagué de congelar davant de les protestes populars que s'aixecaren.

Aquestes protestes, tot i que moltes vegades es varen orientar cap demanar actuacions a un enfrontament entre Aragó i Catalunya en un intent (clarament artificial) de rebutjar explícitament el projecte de l'Administració, vist que no tenien i comparteixen uns costos d'una transformació de diferents regions i comarques de l'Ebre, no podien pas ser

"El procés de creixement sense planificació seguirà provocant, entre altres conseqüències, no només una escassetat d'aigua en termes absoluts, sinó també un procés de destrucció ecològica dels rius i de les zones litorals de Catalunya." (Portal d'Aiguafreda)

"El projecte de l'Administració no contempla les diferents solucions alternatives possibles: depuració i reciclatge d'aigua per a usos industrials, millor aprofitament de les aigües subterrànies, regulació dels cabals dels rius catalans, etcètera."

El transvasament de l'Ebre: més aigua per contaminar

s diferents solucions possibles (depuració i reciclatge d'aigua per a usos industrials, aprofitament de les aigües subterrànies, regulació dels cabals dels rius catalans, etcètera). D'altra banda, la concentració d'activitats productives i de població a les àrees de Barcelona i Tarragona ha significat un major desenvolupament dels principals nuclis comarcals i ha determinat la proliferació de polígons industrials i àrees residencials, moltes vegades sense tenir en compte la capacitat real de la zona per absorbir-los. Tot plegat ha comportat un augment de la demanda d'aigua per a usos domèstics i industrials, i ha provocat un augment de la contaminació de les aigües superficials i subterrànies.

Aquest procés de creixement accelerat (vigent pràcticament fins el 1973) ha estat possible gràcies a un model de creixement econòmic basat en el desenvolupament del sector privat amb una progressiva espiral de plusvàlua especulativa, i ha estat afavorit per un context polític que ha afavorit la concentració de capitals i la seva inversió en determinades àrees (Barcelona, Madrid, el País Basc, etcètera). Per últim, i sobretot, denotaven de manera clara un desconcertament general en relació al model territorial que s'estava configurant, així com una manca de coordinació entre les diferents administracions públiques, que es traduïa en una manca de planificació i en una ineficàcia en la utilització dels recursos financers públics.

Aquest procés de creixement accelerat (vigent pràcticament fins el 1973) ha estat possible gràcies a un model de creixement econòmic basat en el desenvolupament del sector privat amb una progressiva espiral de plusvàlua especulativa, i ha estat afavorit per un context polític que ha afavorit la concentració de capitals i la seva inversió en determinades àrees (Barcelona, Madrid, el País Basc, etcètera). Per últim, i sobretot, denotaven de manera clara un desconcertament general en relació al model territorial que s'estava configurant, així com una manca de coordinació entre les diferents administracions públiques, que es traduïa en una manca de planificació i en una ineficàcia en la utilització dels recursos financers públics.

LA QUALITAT DE VIDA, DETERIORADA

LA QUALITAT DE VIDA, DETERIORADA

D'altra banda, la concentració d'activitats productives i de població a les àrees de Barcelona i Tarragona ha significat un major desenvolupament dels principals nuclis comarcals i ha determinat la proliferació de polígons industrials i àrees residencials, moltes vegades sense tenir en compte la capacitat real de la zona per absorbir-los. Tot plegat ha comportat un augment de la demanda d'aigua per a usos domèstics i industrials, i ha provocat un augment de la contaminació de les aigües superficials i subterrànies.

Però, de més a més, aquest procés ha comportat —i el cas de Barcelona és més que significatiu— greus desequilibris territorials, amb la pèrdua de qualitat de vida que això comporta. Aquests desequilibris territorials es manifesten, per una banda, en la pèrdua de població de moltes comarques de l'interior, que han vist com moltes de les seves persones més joves i més actives han hagut d'emigrar a les àrees més desenvolupades (Barcelona, Madrid, el País Basc, etcètera) per trobar feina, i per l'altra, en la pèrdua de qualitat de vida de les àrees més desenvolupades, que han vist com augmentaven els costos de la vida, la congestió del trànsit, la contaminació, etcètera, i com minvaven les dotacions de serveis públics per a la població.

Però, de més a més, aquest procés ha comportat —i el cas de Barcelona és més que significatiu— greus desequilibris territorials, amb la pèrdua de qualitat de vida que això comporta. Aquests desequilibris territorials es manifesten, per una banda, en la pèrdua de població de moltes comarques de l'interior, que han vist com moltes de les seves persones més joves i més actives han hagut d'emigrar a les àrees més desenvolupades (Barcelona, Madrid, el País Basc, etcètera) per trobar feina, i per l'altra, en la pèrdua de qualitat de vida de les àrees més desenvolupades, que han vist com augmentaven els costos de la vida, la congestió del trànsit, la contaminació, etcètera, i com minvaven les dotacions de serveis públics per a la població.

DESCAPITALITZACIÓ I DESPOBLACIÓ DE LA MAJOR PART DEL TERRITORI

DESCAPITALITZACIÓ I DESPOBLACIÓ DE LA MAJOR PART DEL TERRITORI

Aquest procés de creixement accelerat (vigent pràcticament fins el 1973) ha estat possible gràcies a un model de creixement econòmic basat en el desenvolupament del sector privat amb una progressiva espiral de plusvàlua especulativa, i ha estat afavorit per un context polític que ha afavorit la concentració de capitals i la seva inversió en determinades àrees (Barcelona, Madrid, el País Basc, etcètera). Per últim, i sobretot, denotaven de manera clara un desconcertament general en relació al model territorial que s'estava configurant, així com una manca de coordinació entre les diferents administracions públiques, que es traduïa en una manca de planificació i en una ineficàcia en la utilització dels recursos financers públics.

Però, de més a més, aquest procés ha comportat —i el cas de Barcelona és més que significatiu— greus desequilibris territorials, amb la pèrdua de qualitat de vida que això comporta. Aquests desequilibris territorials es manifesten, per una banda, en la pèrdua de població de moltes comarques de l'interior, que han vist com moltes de les seves persones més joves i més actives han hagut d'emigrar a les àrees més desenvolupades (Barcelona, Madrid, el País Basc, etcètera) per trobar feina, i per l'altra, en la pèrdua de qualitat de vida de les àrees més desenvolupades, que han vist com augmentaven els costos de la vida, la congestió del trànsit, la contaminació, etcètera, i com minvaven les dotacions de serveis públics per a la població.

LA PLANIFICACIÓ, INEXISTENT

LA PLANIFICACIÓ, INEXISTENT

Aquest procés de creixement accelerat (vigent pràcticament fins el 1973) ha estat possible gràcies a un model de creixement econòmic basat en el desenvolupament del sector privat amb una progressiva espiral de plusvàlua especulativa, i ha estat afavorit per un context polític que ha afavorit la concentració de capitals i la seva inversió en determinades àrees (Barcelona, Madrid, el País Basc, etcètera). Per últim, i sobretot, denotaven de manera clara un desconcertament general en relació al model territorial que s'estava configurant, així com una manca de coordinació entre les diferents administracions públiques, que es traduïa en una manca de planificació i en una ineficàcia en la utilització dels recursos financers públics.

Però, de més a més, aquest procés ha comportat —i el cas de Barcelona és més que significatiu— greus desequilibris territorials, amb la pèrdua de qualitat de vida que això comporta. Aquests desequilibris territorials es manifesten, per una banda, en la pèrdua de població de moltes comarques de l'interior, que han vist com moltes de les seves persones més joves i més actives han hagut d'emigrar a les àrees més desenvolupades (Barcelona, Madrid, el País Basc, etcètera) per trobar feina, i per l'altra, en la pèrdua de qualitat de vida de les àrees més desenvolupades, que han vist com augmentaven els costos de la vida, la congestió del trànsit, la contaminació, etcètera, i com minvaven les dotacions de serveis públics per a la població.

LA PLANIFICACIÓ, INEXISTENT

LA PLANIFICACIÓ, INEXISTENT

Aquest procés de creixement accelerat (vigent pràcticament fins el 1973) ha estat possible gràcies a un model de creixement econòmic basat en el desenvolupament del sector privat amb una progressiva espiral de plusvàlua especulativa, i ha estat afavorit per un context polític que ha afavorit la concentració de capitals i la seva inversió en determinades àrees (Barcelona, Madrid, el País Basc, etcètera). Per últim, i sobretot, denotaven de manera clara un desconcertament general en relació al model territorial que s'estava configurant, així com una manca de coordinació entre les diferents administracions públiques, que es traduïa en una manca de planificació i en una ineficàcia en la utilització dels recursos financers públics.

El camí de Congost de Mont-Rebei

Hidroelèctriques contra la natura

Les hidroelèctriques tornen a ésser notícia. I tornem a ésser-ne a les pàgines negres. La història, resumida telegràficament, és la següent: ENHER, l'any 59 —val a dir, un any molt significatiu per al règim franquista—, amb la típica precipitació i corrupció del règim començà a bastir l'embassament de Canelles a la Noguera Ribagorçana, sense haver consultat prèviament cap professional de la geologia. Fou desastrós per als seus interessos econòmics. La presa més alta d'Europa per aquells anys —150 metres—, la presa de volta en una de les tecnologies de punta de l'època, estava assentada en un terreny càrstic i la cua de l'embassament, de més de trenta quilòmetres, travessava també quasi íntegrament zones també calcàries.

El càrstic és un terreny que geològicament està format per massissos calcaris on predomina l'erosió per dissolució i on, és ben sabut, solen fer-s'hi coves i avencs. És el que es repeteix al Massís de Garraf i d'altres bandes. La pedra calcària, en ésser fàcilment atacada per l'aigua, forma fisures i clivelles, i afebleix l'estructura del terreny. Breu: la presa de Canelles es dreçava damunt d'una esponja on, per tot arreu, s'escolava l'aigua menys per on havia de sortir.

Davant el perill greu que el barratge petés i que, de retop, com un dòmino, s'enfonsés el pantà de Santa Anna aigües avall i causés una mortaldat incommensurable a les terres del Segrià, ENHER decidí no pujar les seves aigües sinó a un nivell molt inferior al que estava previst en un principi.

I aleshores, en recerca de l'adob, començà la dansa dels milions: consultes a geòlegs i geòlegs. A enginyers. A especialistes. Pressupostos i més pressupostos. I per fi la solució, que vingué de Iugoslàvia. Recobrir tot el fons de l'embassament amb un mur de ciment armat, com si fos una gegantesca piscina. Cap l'any 70, ENHER ja arrossegava una factura de 600 milions de pessetes i més de 3.000 metres de galeries foradades. Per voler estalviar una consulta professional geològica abans, multiplicà enormement les despeses.

L'any 74 ja havien impermeabilitzat la vessant esquerra del llit. L'any 75, la vessant dreta. Un any després, una dècada ençà d'haver començat a pagar la innocentada, ja estava tot a punt i per segona (i definitiva?) vegada s'engegaren les aixetes de l'embassament per tal que, a poc a poc, cap a mitjan estiu d'enguany el pantà arribés al màxim de la seva capacitat.

Coetàniament a aquests tripijocs interns d'ENHER, un altre d'extern havia succeït. Com que l'embassament submergia una colla de camins, l'empresa feu un oferiment als diversos ajuntaments afectats a canvi de la servitud de pas a què estaven obligats. El cas de l'ajuntament d'Àger (Noguera) és molt significatiu. ENHER li oferí l'any 62 mig milió per un pont —l'únic pas per travessar la Ribagorçana en un diàmetre de cinquanta quilòmetres— i un altre mig milió per tots els camins que quedessin tallats. L'alcaldia gosà fer una contraoferta: en volia una mica més. I com qualsevol lletra feta per una instància burocràtica, havia d'enviar una còpia als seus superiors jeràrquics, a la Diputació de Lleida. Resposta fulminant d'aquesta entitat: "accepteu el que se us ha ofert, si no voleu perdre el càrrec". El rerafons de connexorxa entre ENHER, empresa afemada pel franquisme i els organismes estatals es feia palès.

Però la hidroelèctrica va fer una badada. No havia fet cap acord similar amb l'ajuntament de Sant Esteve de la Sarga (Pallars de Jussà) pel que fa als camins, ni tenia previst que pogués finir la podridura franquista. Així, quan fa pocs mesos començà a aixecar-se el nivell de les aigües i començaren a negar-se alguns punts del camí del Congost de Mont-rebei (al terme de Sant Esteve de la Sarga) la reacció popular ha demanat el que és de justícia. Que es refés el camí per damunt de la cota màxima d'aigües.

Perquè aquest camí no és cap fotesa. El Congost de Mont-rebei, on la Noguera Ribagorçana travessa l'alta serralada del Montsec entremig de cingles de més de quatre-cents metres tallats a plom, és un dels indrets més impressionants de tot el Principat. Pel seu fons, obagós i sempre gerd, arran del doll de l'aigua, des del Baix Imperi Romà hi fou construït un camí penjat en la vertical de la pedra, clavant-hi uns claus i posant-hi uns taulons de clau a clau. Segles després, en època de la Mancomunitat de Catalunya fou tallat en la pedra per permetre-hi el pas de les bèsties de càrrega.

Però ara, des de juliol de l'any passat aquest camí de somni ha quedat colgat sota la responsabilitat única d'ENHER. La resposta popular no s'ha fet esperar. Els centres excursionistes i ecologistes de tot el Principat, l'Ajuntament de Sant Esteve de la Sarga, els habitants d'Àger i de la Noguera... s'han mogut. El moviment no estava prou endegat quan ENHER ja s'ha vist obligada a donar alguna resposta i ha preparat un estudi pressupostari. Una mala jugada, però. Atenint-se a la lletra del que es demana i no pas a l'esperit, el seu propòsit no és refer el camí de manera semblant a com era, és a dir, paral.lel al riu. "Si el projecte consisteix sorprenentment en una foradada de banda a banda del Montsec completament sega perquè tot just hi puguin passar els vianants. Imaginem que això consistirà que hi hauria un corriol que, bo i passant per una banda del Montsec, de cop i volta, en un revolt del camí s'adreçaria cap a una porta de 1.80 x 0.80 metres oberta en la paret del penyasegat i que aleshores entrant en una foscúria interminable de més d'un quilòmetre s'hi veuria un punt de llum a l'altra costat mentre que caldria avançar xano-xano entre el fangeig de la terra i el degotall del sostre fins a l'altra banda del Montsec. Potser generosament hi posarien una instal.lació elèctrica i hi hauria un interruptor a l'entrada i un altre a la sortida i una bombeta de 40 vats cada cent metres.

La mobilització contra aquest estirabot ha estat fulminant. L'aplec que tradicionalment es feia el 14 de maig a la Pertussa, a mig camí entre el Congost de Mont-rebei i el poble de Corçà (agregat de la Vall d'Àger, Alta Noguera) esdevindrà enguany un aplec reivindicatiu on hi confluiran els habitants de la contrada i els ecologistes i excursionistes d'arreu.

P.T.

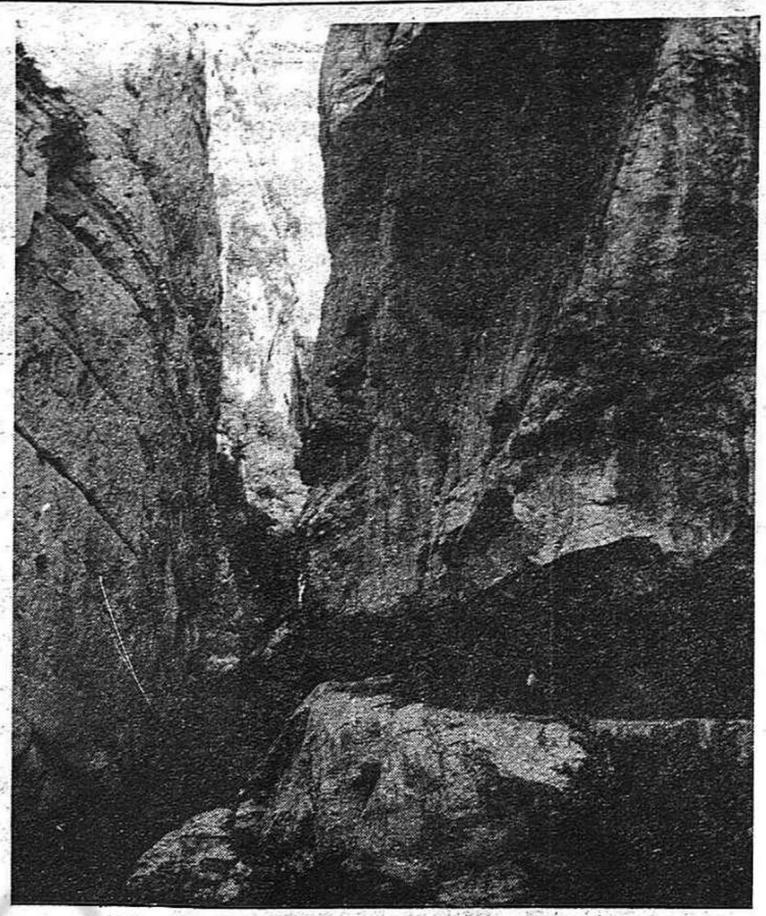

Mont-Rebei: aquest any, un aplec reivindicatiu

Un conveni que es presenta llarg i dur

Construcció: aplicar els Pactes de la Moncloa

Comissions Obreres de la Construcció es troben davant d'una veritable prova de foc: el conveni "provincial" de Barcelona. Com diu Francesc Puerto, del Secretariat de CCOO de la Construcció de Barcelona, "és el primer conveni que el nou sindicalisme negociarà de manera directa amb la patronal".

La construcció, a Catalunya, té l'índex de sindicació més elevat de tots els rams. Més d'un cinquanta per cent dels treballadors d'aquest ram estan afiliats a CCOO que, en les darreres eleccions sindicals, ha tret un 83 per cent dels delegats. És un ram, doncs, amb una forta organització sindical, com es va posar de manifest el dia 26 d'abril en parar dues hores el noranta per cent dels afectats pel conveni, i en la concentració massiva del mateix dia davant l'AISS. Aquestes accions, ens explica Tomàs Cruz, es van decidir a l'assemblea de 800 delegats i, sense fer una propaganda expressa, només a través dels delegats, es va aconseguir aquesta participació massiva, la qual cosa demostra el grau d'organització a què hem arribat en el ram.

El conveni de la construcció es presenta llarg i dur (Foto de Jordi Morera)

Francesc Puerto i Tomàs Cruz han explicat a TREBALL la situació d'un conveni que es presenta llarg i dur.

"Fa dos mesos que CCOO va iniciar la preparació del conveni amb una enquesta per recollir les pretensions econòmiques dels treballadors i amb l'inici de contactes amb les altres centrals sindicals.

D'aquí va sortir un acord de les centrals, que van fer seu l'avantprojecte presentat per CCOO, excepte la CNT, malgrat que fou convidada. Coincidint amb el primer d'abril, s'iniciaren els contactes amb la patronal."

El criteri va ser que la negociació la portessin conjuntament les centrals sindicals i els delegats dels comitès d'empresa. La comissió negociadora quedà formada per tres representants de cada central —UGT, CCOO, CSUT, USO, SU— i trenta més representant els comitès, elegits entre els qui formen l'anomenada "Assemblea dels 200". Aquesta assemblea és el resultat de l'elecció de representants a través d'assemblees de localitat i d'empreses importants.

"Comissions Obreres pensa que aquest conveni serà una veritable pedra de toc i se'n sent plenament responsable. No podem oblidar que és el primer conveni que el nou sindicalisme negociarà de manera directa amb la patronal. Pensem que cal fer un esforç per evitar un mal conveni o que vagi a parar al laude, amb la qual cosa patronal i govern poden estar interessats."

"El projecte presentat per la patronal no solament no s'assemblava al nostre sinó que eliminava algunes de les millores aconseguides al conveni del 76. Ells plantejaren que la negociació es fes de manera global; nosaltres insistírem a discutir sobre la base del nostre projecte i ferho per blocs: primer les reivindicacions socials i després la plataforma econòmica."

Dins del bloc social, cal destacar dos punts: el dret a la negociació col.lectiva i que un terç dels treballadors de cada empresa siguin de plantilla; actualment, al ram de la construcció, el 85 per cent són eventuals. Altres punts importants són: el dret d'assemblea, l'accés als llibres de l'empresa, l'accés a la contractació, cap finiquit sense la presència d'un delegat i evitar que amb els trasllats de feina s'encobreixi l'acomiadament. En alguns d'aquests punts s'estan perfilant acords.

"El bloc econòmic serà el cavall de batalla. La patronal ofereix un augment que significa el deu per cent de la massa salarial (unes tres mil pessetes). Nosaltres, encara que tot és negociable, demanem 8.500 pessetes, i estem disposats a demostrar que això és el que surt de l'aplicació del Pacte de la Moncloa."

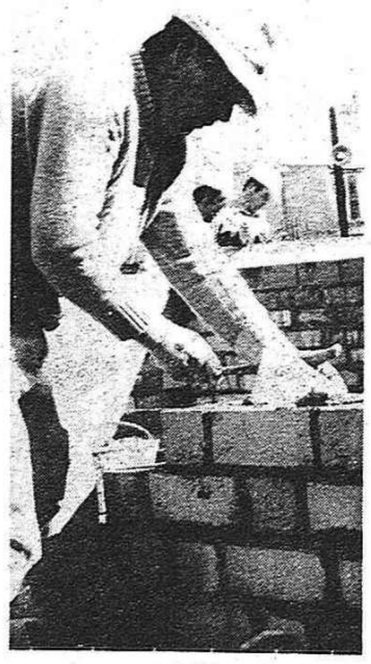

"Aquesta setmana és decisiva ja que estan previstos tres dies de negociació. Dimarts, a l'assemblea dels 200, davant la postura dura de la patronal, es va proposar fer dimecres vinent, dia 10, mig dia de vaga i una concentració com la del dia 26 davant l'AISS de Barcelona, seguida de manifestació fins a la plaça de Catalunya. Tot això queda supeditat al resultat de les negociacions. Vagues indefinides com les de l'any passat no en farem. Aquí serem molt rígids. No descartem, però, vagues parcials. Dilluns, dia 8, està prevista una assemblea general de 700 delegats per veure com han anat aquests tres dies de negociació i, a partir d'aquí, veure si són necessàries les mobilitzacions previstes per l'Assemblea dels 200."

JOAN SANJUAN

(c) Ministerio de Cultura 2005

Ara com ara no hi ha sortida

Ensenyament: qui allarga la vaga

La vaga de l'ensenyament, tant l'estatal com el privat, continua i no s'hi veu una sortida, ara com ara. Tant el Ministeri d'Educació i Ciència com els empresaris privats tenen una actitud que no afavoreix gens la solució del conflicte. Al contrari, sembla que vulguin allargar-lo i enverinar-lo. Els mestres esperant que se satisfacin les seves demandes, molt enraonades i justes, i els nens sense classes, mentre passen els dies. Una situació delicada, greu, que exigeix prendre mesures ràpides i no pas amagar el cap sota l'ala.

Quan tothom esperava que del consell de ministres del dia 2 en sortís alguna cosa, la referència de la reunió només diu que el govern "va ser informat del conflicte dels professors d'EGB". Mentrestant, els mestres estatals tenen pendents reivindicacions força importants. Salarials i d'altra mena. Volen aconseguir un sou digne, més o menys uniforme per a totes les categories i que correspongui a la plena dedicació, a fi que no hagin de recórrer a les permanències, a classes particulars i altres recursos que minven la qualitat de l'ensenyament. Exigeixen el reconeixement dels drets sindicals als centres.

Mentre que els mestres de centres privats han pogut elegir els seus representants sindicals, els de l'Estat no tenen aquest dret, tot i que fan la mateixa feina, perquè són considerats funcionaris. Els mestres estatals demanen també estabilitat en la feina i solució justa als problemes d'accés (oposicions).

Un avenç important que s'observa en aquesta vaga és que, per primera vegada i amb força, actuen les centrals sindicals i els sindicats autònoms de l'ensenyament. En altres ocasions havien funcionat coordinadores esporàdiques i no hi havia una organització estable. Les centrals sindicals van elaborar una plataforma reivindicativa i negociaren a base d'aquesta plataforma. Malgrat tot, la negociació es contempla amb cert pessimisme, perquè es constata que el Ministeri d'Educació està molt poc disposat a cedir.

Pel que fa a l'ensenyament privat, encara que també depèn de l'esmentat ministeri, està subjecte a una ordenança laboral i a uns convenis. El conveni que ara està vigent és de l'any 1974 i no se'n pot negociar un altre fins al mes de desembre. Ara bé, es pot revisar per adequar-lo al ritme del cost de la vida. Però la patronal s'ha negat a negociar seriosament. A conseqüència d'això s'ha dictat un laude a escala de tot Espanya que no és gens favorable per als treballadors. S'hi han oposat les centrals sindicals i els representants als centres, ja que l'augment no arriba ni a les previsions dels Pactes de la Moncloa.

Cal assenyalar, com un punt molt positiu que s'ha posat de manifest en aquesta vaga, el suport que presten els pares als mestres. La gent s'ha adonat que no és cas només de qüestions salarials (ben respectables i mereixedores de solidaritat, d'altra banda) sinó que el problema dels mestres afecta el futur de l'ensenyament, que és un problema de tothom i, assenyaladament, dels qui tenen fills en edat escolar.

TREBALL ha demanat l'opinió sobre aquesta vaga a un ensenyant, Biel Dalmau, que ens diu: "Aquesta vaga, encara que no aconsegueixi victòries gaire grosses, ha fet avançar molt l'organització sindical de tots els treballadors de l'ensenyament, tant de docents com no docents. Sobretot pel que fa a la vaga de l'ensenyament privat, s'ha fet tot per mitjà dels delegats i no per assemblees inorgàniques. Els comitès de vaga són mixtos, formats per representants de centres i centrals sindicals, i s'ha creat un moviment organitzatiu estable que permetrà que l'ensenyament faci salts qualitatius.

"La vaga dels mestres estatals ha fet posar en contradicció la política del govern de destinar cada vegada més diners a l'ensenyament privat. És a dir, aquest conflicte ha permès posar damunt la taula tot el problema del pressupost, i també a què es dediquen els fons previstos per a l'ensenyament, si s'afavoreix l'ensenyament públic o bé un tipus de política de privatització de l'ensenyament."

PERE BORRÀS

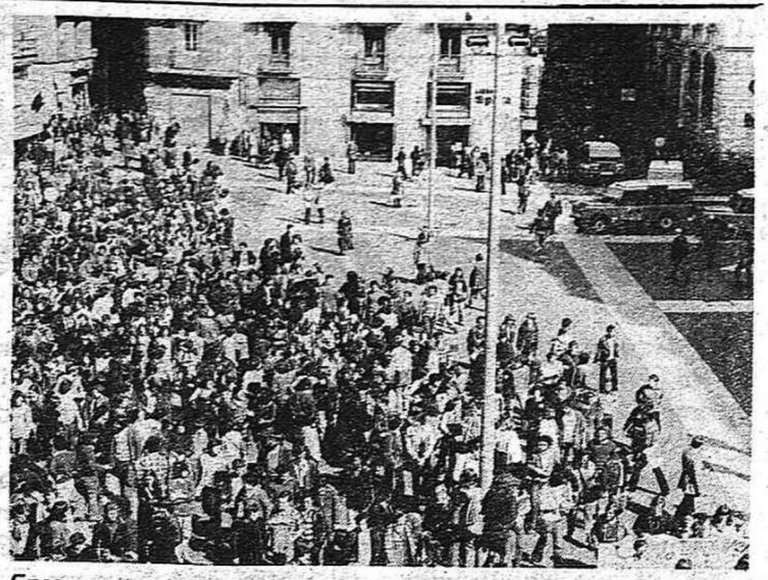

Ensenyants en vaga, a la plaça de Sant Jaume de Barcelona: "la vaga dels mestres estatals ha fet posar en contradicció la política del govern de destinar cada vegada més diners a l'ensenyament privat".

"El problema dels mestres afecta el futur de l'ensenyament, que és un problema de tothom i, assenyaladament, dels qui tenen fills en edat escolar" (Fotos d'Arxiu).

La Comissió d'Ensenyament del Comitè Central del PSUC, davant dels fets que s'estan esdevenint en el sistema escolar, **"considera legítima l'orientació de les plataformes reivindicatives que plantegen els ensenyants i els presta suport"** i posa de manifest un cop més, diu en un comunicat, que **"qualsevol solució dels greus problemes que afecten l'ensenyament només serà efectiva si resol amb dignitat la problemàtica plantejada. Des d'aquest punt de vista, estima que l'actual equip ministerial està fomentant, amb la seva inoperància i irresponsabilitat, l'aparició de situacions límits que desemboquen en el col·lapse i greu deteriorament de l'ensenyament al nostre país".**

Més endavant, el comunicat del PSUC, del 28 d'abril de 1978, assenyala: **"Mentre no hi hagi una política educativa coherent i eficaç que garanteixi el bon funcionament dels centres, una planificació adequada, una utilització racional dels recursos existents i una gestió eficaç que assumeixi efectivament les responabilitats de govern que corresponen a l'Administració, el sistema escolar continuarà vivint en un estat permanent de conflicte, absolutament inadequat per complir la funció social que té assignada. Una altra mostra palpable de la irresponsabilitat organitzativa del Ministeri d'Educació i Ciència és la reducció d'horaris del professorat d'institut el mes d'abril, amb la conseqüent alteració del desenvolupament de la vida acadèmica d'alguns centres d'ensenyament. Sense entrar en el detall dels casos, és imprescindible revocar aquesta decisió a fi que els centres afectats recobrin la normalitat."**

El comunicat acaba assenyalant que **"si l'administració educativa és capaç d'oferir veritables solucions a les més apressants necessitats que plantegi el sistema escolar i resoldre els problemes pendents que avui hi ha, la Comissió d'Ensenyament del Comitè Central del PSUC té el convenciment que també els ensenyants donaran, altre cop, mostres de la seva responsabilitat en el compliment de les tasques que els correspon acomplir."**

Després de les declaracions de Tarradellas

El català obligatori

Cada cop ens queda més lluny la possibilitat que l'ensenyament depengui íntegrament de la Generalitat, ens queda lluny encara, també, la possibilitat de canviar els plans d'estudi per catalanitzar-ne els continguts, però a més a més ens acaba d'escapar de les mans la possibilitat d'introduir el català a l'ensenyament **per a tothom** de cara al curs que ve.

El president Tarradellas ha dit no fa gaire que no podem pas imposar la nostra llengua a l'ensenyament, perquè així faríem el mateix que ens varen fer a nosaltres quan ens van imposar el castellà. No cal ser massa eixerit, per això, per adonar-se que es tracta de coses ben diferents: el 1939 el català va ser eliminat de tot arreu i se'n va prohibir l'ús públic; generacions i generacions de catalans vam veure la nostra llengua nacional reduïda a una segona o tercera categoria i sense possibilitat de remuntar —entre nosaltres, els catalans procedents de la immigració no vam tenir cap oportunitat de fer-ne l'aprenentatge adequat a l'escola tal com passa a qualsevol país normal. Allò que ara es demana, però, és que el sistema escolar faci un primer, i tímid, pas que permeti als catalanoparlants de trobar la seva llengua familiar a l'escola, i que permeti als que no parlen el català de trobar-hi moltes més facilitats en aquest sentit que no hi van trobar els seus pares.

¿Què hi ha d'impositiu en això? El capitalisme català, aliat amb els seus congèneres de península endins, han imposat als immigrats una emigració forçosa perquè es tractava d'una mà d'obra barata molt enllaminadora, els han imposat de viure apilotats en blocs de cases i aïllats de qualsevol centre de població, sense els serveis més elementals, els han imposat —en el millor dels casos, quan n'han pogut tenir— un sistema escolar vergonyós i desarrelat per als seus fills, i així un llarg etcètera. El català a l'escola, cert que no solucionarà cap d'aquests mals, no es tracta pas d'això; però ben enfocat, és un servei cultural d'un abast social enorme, al qual tenen dret els immigrats, és un primer pas en el camí d'eliminar tanta i tanta discriminació social i cultural com duen al damunt. I si el teníem a mà, calia haver-lo aprofitat.

És veritat que és molt més el que fa falta perquè el sistema escolar sigui com cal. L'escola oficial, on van a parar la majoria dels fills dels immigrats, no és pas cap model pedagògic recomanable de cara al progrés de la classe treballadora; s'ha de poder girar com una mitja hora un dia o altre. I és veritat que, en més d'un cas, la introducció del català pot ser com una mena de pedaç que s'esguinci al cap de molt poc temps. Però en fi, ja fa molts anys que dins del món de l'ensenyament ens hi dediquem, a aquesta tasca, i faríem els possibles perquè els esguerros fossin mínims. En qualsevol cas, és ben clar que el català a l'escola per a tothom seria el primer petit triomf d'una lluita de molts i molts anys duta per les forces democràtiques de Catalunya.

Si el PSUC, si els socialistes i els sindicats de classe, si les altres forces d'esquerres i les forces polítiques democràtiques i nacionalistes representem alguna cosa en aquest país (¿oi que fem més del 80 per cent dels votants?), ¿en nom de qui es contradiu allò que es considera exigències mínimes de cara a la catalanització de l'ensenyament? No es tracta pas d'enfrontar-se amb ningú, però sí d'exigir més rigor i més responsabilitat política i de demanar que no es contribueixi a fer més grossa encara la confusió del poble català. Una cosa és que a Madrid ens ho vulguin retallar tot i una altra de ben diferent és que els donem la raó i, encara, que fem servir els seus mateixos tòpics: en aquest cas un paternalisme tronat de fons clarament lerrouxista.

No senyor!, tant el català autòcton com l'immigrat, han estat presents quan dins del PSUC, dins dels altres partits de la classe obrera, dins dels sindicats de classe, dins les associacions de veïns, dins dels moviments d'ensenyants, principalment, s'ha determinat l'exigència d'un ensenyament democràtic i català, integrat a la realitat de Catalunya en la seva història, en la seva geografia, en la seva economia, política, literatura, etcètera, **i en la seva llengua**, i alhora respectuós de la llengua d'altres característiques culturals de la població d'origen immigrat. És clar que això no significa pas que tota la població immigrada hi hagi donat el consens explícit —tampoc no l'hi ha donat tota la població autòctona. Però l'extensió, la publicitat d'aquest programa de política cultural des de la Generalitat n'hauria estat la continuïtat lògica. ¿Encara hi serem a temps?

LLUÍS LÓPEZ DEL CASTILLO

Tarradellas: "No podem pas imposar la nostra llengua a l'ensenyament" (Fotos d'Arxiu).

(c) Ministerio de Cultura 2005

Important aportació de Marrast

L'experiència teatral en la guerra civil

Aquests darrers anys, la bibliografia sobre la guerra civil ha estat —i encara ho està sent— abundosa. Diversos aspectes, àrees concretes, en són abordats des d'òptiques de signe divers i fins i tot oposat. Però en aquest atractiu i necessari marc revisionista es trobava a faltar un treball sobre una de les experiències més interessants que hi va haver durant el període 1936-1939 a la República: la del teatre, de l'anomenat "teatre d'urgència", la de la socialització del teatre a Barcelona. Ha omplert aquest buit un interessant llibre de Robert Marrast.

En aquell període és possible detectar dues grans direccions del teatre: una que comprèn un teatre d'evasió o d'entreteniment, que amaga la realitat de cada dia; una altra, en la qual conflueixen una colla d'intents i d'esforços per fer servir el teatre com un element de conscienciació i, per tant, de lluita. Les contradiccions que hi van haver en una i altra direcció, els èxits, els fracassos, els errors d'intel.lectuals i "polítics", en suma, el balanç del teatre durant la guerra civil fou sostret a la informació amb la derrota de la República. Aquest treball de Robert Marrast, catedràtic de literatura espanyola moderna i contemporània a la Universitat de París III, té, doncs, el primer mèrit d'omplir una llacuna. D'omplir-la amb amplitud, amb rigor, amb generositat de dades. I, de més a més, deixant obert el tema a posteriors anàlisis i consideracions. Van passar moltes coses, en circumstàncies molt especials, perquè ara es delimitin responsabilitats. Certament, no es va fer el pas d'un "teatre d'urgència" a una dramatúrgia nova. Però —com apunta el propi Robert Marrast— "l'esforç d'alguns escriptors, comediants i directors que lluitaven amb tota la seva força contra els grups de pressió corporatius o polítics per un teatre digne, mereix el nostre homenatge".

El treball de Marrast respon a una pensada estructura que cerca homogeneïtzar el tema proposant un "assaig d'història" i no pas un cant als quatre vents de tot allò que es va muntar a la zona republicana. El primer capítol està dedicat a les activitats teatrals a Madrid, i posa l'accent en l'àmplia activitat desplegada fora dels circuits pròpiament "comercials", que fou la més interessant. Formacions com "La tarumba", el "Teatro Universitario" "El Búho" (dirigit per Max Aub els primers mesos de la guerra), "Guerrilas del Teatro", escenari volant creat pel Consell Central de Teatre, "Nueva Escena", companyia de l'Aliança d'Intel.lectuals Antifeixistes, etcètera, són algunes d'aquestes experiències, no pas sempre reeixides, encara que sí apassionades. Un segon capítol està dedicat a Barcelona, on tot va girar al voltant de la CNT, sindicat majoritari al sector de l'espectacle, que "manté la seva autoritat malgrat la intervenció dels espectacles decretada el gener de 1938 per la Generalitat". Després d'oferir una visió de conjunt del teatre a València, Euskadi, Astúries, Alcàzar de San Juan, Guadalajara i als fronts del centre i de llevant, Robert Marrast proposa la seva pròpia lectura, a partir de totes les dades que ha ofert abans, d'allò que fou el teatre els anys de la guerra civil. Aquest és un capítol ple de suggeriments, atractiu per si sol, i que ens fa veure la influència d'experiències anteriors a la rebel.lió de Franco i els seus militars (com "La barraca" de García Lorca, el "Teatro del Pueblo" de Casona o el "Teatro de Fantoches") en els intents, per exemple, d'un "Teatro de Arte i Propaganda" de Maria Teresa Leon i Rafael Alberti. Encara, "El teatre durant la guerra civil espanyola" aporta al lector dos capítols suggerents: el que conté el text de les disposicions oficials referents al teatre d'aquests anys que va prendre el govern de la República, la Generalitat o la Junta de Defensa de Madrid; i el que aplega una selecció de textos escrits durant la guerra o després per persones que van conèixer molt de prop el teatre de la guerra civil.

Curiosament, mentre que els intel.lectuals de Madrid buscaven un "teatre d'urgència" que desviés el públic popular del teatre burgès, a Barcelona la gestió revolucionària va aconseguir la socialització dels teatres i, amb això, donar feina als 15.000 treballadors de l'espectacle. Nacionalitzat per decret signat per Lluís Companys, el 27 de juliol del 36, el Gran Teatre del Liceu (que va passar a denominar-se Teatre Nacional de Catalunya), als altres teatres va desaparèixer la figura de l'empresari de local o de parets. L'experiència comporta la contradicció: a una gestió revolucionària s'enfronta una programació que no ho és; els imperatius econòmics (15.000 treballadors cobrant) exigeixen una programació "fàcil", d'audiències massives. Sobre aquest punt, Marrast proposa la seva pròpia reflexió, que no haurà de ser, forçosament, acceptada per tothom. Les al.lusions a Enric Borràs —cal parlar d'una desmitificació— i a l'estada a Barcelona d'Erwin Piscator a finals del 36, són altres tants punts de referència de singular interès.

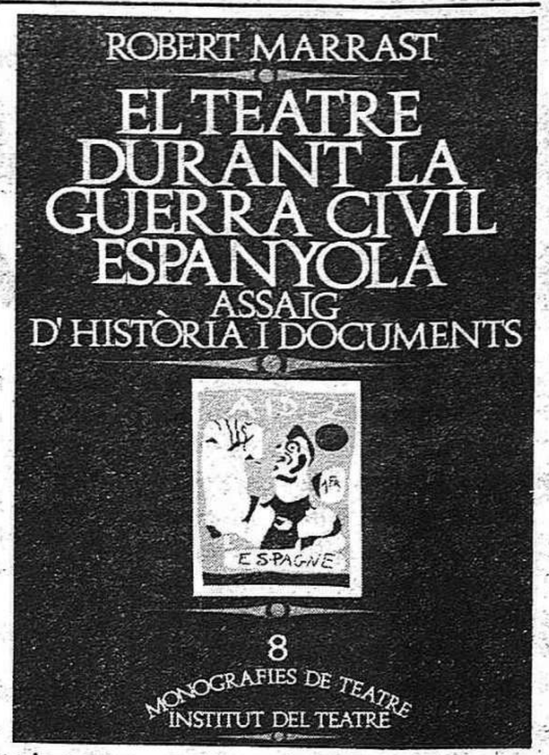

"El teatre durant la guerra civil espanyola": l'experiència teatral en la guerra civil.

Resumint, "El teatre durant la guerra civil espanyola" és una aportació bàsica al coneixement d'aquest període. Una suma de fets i d'experiències rigorosament amagats pels vencedors durant la dictadura. Jo diria que el llibre de Marrast, juntament amb amb les dades inequívoques, situa aquesta primera i fonamental reflexió: la contradicció de fons que suposa intentar una experiència revolucionària en aquest sector estant vigents les formes del teatre burgès.

PÉREZ DE OLAGUER

Als locals del Museu del Teatre (Palau Güell, carrer Nou, número 3) s'acaba d'obrir una exposició sota el títol "La Generalitat i el teatre, 1931-1936", que recull bona part de la documentació i de les dades que apareixen al llibre de Robert Marrast "El teatre durant la guerra civil espanyola".

Escola d'Estiu - 78 Hi haurà subvenció

Al darrer número de TREBALL parlàvem de la possibilitat que l'Escola d'Estiu, 1978, quedés sense subvenció. Era una possibilitat molt poc afalagadora: una de les poques conquestes sòlides del moviment cultural a Catalunya sota el franquisme... hauria hagut de dur-se a terme com en els vells temps, en condicions difícils per a professors i milers d'alumnes que hi prenen part. Per sort, tot ha quedat, si més no momentàniament, resolt: hi haurà subvenció (amb l'augment del 8 per cent, molt per sota del màxim que autoritzen els pactes de la Moncloa), que arribarà via Generalitat sense, però, que provingui de la Generalitat. Creiem que el dossier sobre l'afer d'aquesta subvenció pot ajudar a entendre les rares giragonses de la política actual.

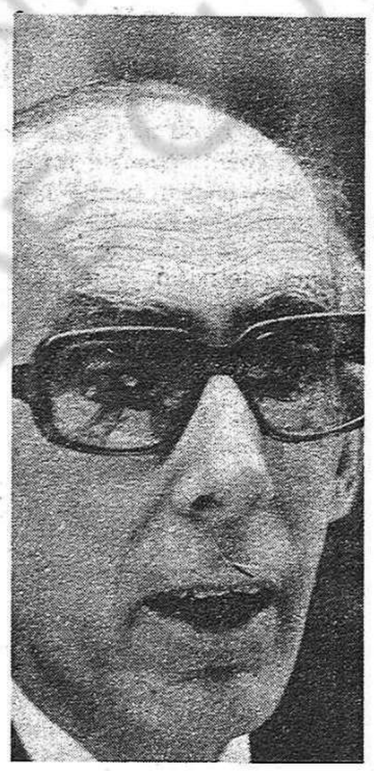

Josep Benet.

"Desfeta i redreçament de Catalunya"

Benet, pedagog de la política catalana

Comentàvem el llibre d'articles de Josep Benet, *Desfeta i redreçament de Catalunya*, com una de les novetats més importants de la festa del llibre 1978. Malgrat el poc entusiasme que a mi em susciten els llibres d'articles, haig de confessar que la lectura del del senador Benet m'ha deixat parat. No tant per allò que conta —el pensament del senador és ben conegut, les grans línies del seu pensament travessen els punts programàtics de l'Assemblea de Catalunya, en són una traducció sempre actualitzada i en molts moments voluntàriament sistemàtica— sinó per la manera com ho conta. En efecte, l'advocat de Cervera és alhora historiador. L'evocació històrica és un recurs gairebé inevitable del *discorso* de Benet. I el franquisme, com a període històric no per massa tètric menys insignificant, ocupa un espai central en aquesta evocació de Benet. En d'altres moments, aquest caràcter de l'evocació és ell sol un argument: com en el memorable pregó de la Mercè, on batlles barcelonins com Jaume Aiguader o Carles Pi-Sunyer, o un modest funcionari com Modest Latorre, o el president Lluís Companys són contraposats en el record a un aparentment enigmàtic "hom": "Aquest poble de Barcelona que hom volgué convertir en una immensa població sense ànima i sense ambició, considerant-lo només com a matèria de primera per a l'enriquiment dels especuladors, que han fet de la nova ciutat un immens raval de mà d'obra. Quina gravíssima responsabilitat no recau damunt els qui han fet que una ciutat que podia ser de les més belles i habitables del món sigui avui una de les més inhabitables i, en els nous barris construïts, de les més mancades de bellesa i de serveis. Cal que aviat s'escrigui —i es publiqui— la trista història d'aquest crim contra la ciutat. Car cal que els barcelonins sàpiguen qui en són els responsables, ara que els ciutadans de Barcelona comencen a tenir vot i veu, altra vegada." (p. 136)

Una altra de les constants d'aquests escrits és el caire popular, pedagògic, que tenen. Benet ha d'explicar coses molt clares per a públics no sempre disposats a entendre-les. Doncs bé: mai no fa trampa, les diu sense embuts, sense perífrasis innecessàries, va al gra, però tampoc no les infla, no exagera, no embolica els arguments, no els empudega amb retòrica barata. Tal és el seu estil en les intervencions a la Cambra Alta, o els seus articles o intervencions en francès.

Vull assenyalar, finalment, que el llibre conté un darrer escrit, inèdit encara, de Benet, que és un balanç no gens benèvol sobre les línies dominants de la política catalana d'ençà del 15 de juny. N'hi ha que prefereixen fer política seguint el fil de totes les giragonses i de tots els laberints. Benet, no. Fins al punt que molts consideren que s'ha suïcidat, políticament parlant. Potser sí. O potser no. Som molts, en qualsevol cas, els qui haurem d'agrair-li la franquesa i la gosadia d'haver parlat clar i català.

IGNASI RIERA

per ENRIC VIVES

Que el català no s'aturi

Quatre dècades d'ostracisme oficial del català havien d'originar, per força, molts problemes. Un d'ells és no haver seguit, durant un lapse tan llarg, l'evolució que totes les llengües experimenten sota la influència de l'esdevenir social, polític, científic, tècnic. Apareixen nous estris, hi ha fets que guanyen una nova categoria, coses que abans no s'esdevenien tan sovint es fan quotidianes... I els idiomes oficials es van adaptant a aquests canvis d'una manera normal, unes vegades més encertadament i altres no tant. El català no ha estat als diaris, ni a la ràdio —fora d'ocasions esporàdiques, amb un abast limitat, i encara al cap de molts anys—, ni als papers oficials o comercials. I n'ha sofert les conseqüències.

En el llenguatge col.loquial, ens hem avesat a dir en castellà una pila de coses. Una d'aquestes és *paro*, tant per anomenar la manca de feina, com per designar el fet de fer vaga. (Sota el franquisme, la vaga no existia, perquè així ho havia decidit la dictadura i santes paus. Llavors, quan uns treballadors feien una vaga, els diaris deien —quan en parlaven— *"ha habido un paro"*; la paraula *"huelga"* era tabú.)

Paral.lelament a l'ús del castellanisme *paro*, va aparèixer *atur*. Tanmateix, alguns creuen que aquest mot no és correcte, que és una solució de calc, i s'estimen més dir *aturada*. Aturada és l'acció d'aturar o aturar-se, i també l'efecte. Però ¿s'ajusta prou bé a la idea de manca de feina? Jo crec que no. Em sembla bé dir que *vàrem fer una aturada per reposar un xic*, tot i que em sembla molt millor dir *ens vam aturar per reposar un xic*; però no em sona massa bé parlar de *la greu aturada que pateix Andalusia*, o que *l'aturada afecta un milió de persones*. El mot *aturada* no ha tingut mai gaire ús en català, ni als temps antics ni contemporàniament.

¿Per què rebutjar *atur*? És un postverbal tan lògic com *bull, aplec, cant, esbufec, ronc o tall* (de bullir, aplegar, cantar, esbufegar, roncar, tallar). No hi veig cap pega lingüística ni gramatical. I si calen autoritats —jo no en sóc pas— el diccionari Alcover-Moll cita un vers d'Ausiàs March que conté la paraula *atur*.

Per tant, em decanto per admetre ben tranquil.lament *atur* en el sentit de falta de feina, al costat de *desocupació*, que em sembla força bo. Això suposant que hom s'entesti a fer servir un sol mot, perquè també podem dir *manca o falta de feina*. Podríem dir també *vaga forçosa*, però em sembla que això no quallarà pas.

Pel que fa al fet d'aturar la feina per motius de reivindicació, sóc un intransigent partidari de retornar al mot *vaga* tota la seva força i tradició. Els eufemismes franquistes han d'anar a la galleda de les escombraries. Aturar la feina és *fer vaga*, tant si la fa tota una fàbrica, o només una secció, com si dura tot un dia, o tres mesos, o només un minut. Tant si els treballadors no entren a treballar com si deixen de treballar sense moure's de la fàbrica. *Vaga*.

ESTATUTS, NO ESCULTURES

Aprofito per recordar que allò que és conforme a uns estatuts, o que se'n deriva, és *estatutari* (o *estatutària* si és femení). D'unes setmanes ençà he llegit una pila de vegades, amb el sentit esmentat, *estatuari* i *estatuària*. I això ve d'*estàtua*. És cas només d'una *t*, però aquesta lletra fa canviar totalment el sentit.

(c) Ministerio de Cultura 2009

treball recomana

LLIBRES

"Los comunistas y la Constitución", de Jordi Solé-Tura (Forma Ediciones).— Dos textos del diputat comunista que resumeixen la reflexió del PCE i del PSUC en iniciar-se l'elaboració de la nova Constitució i en acabar la fase de redacció del projecte constitucional. Un instrument útil per lliurar amb èxit la batalla política per una Constitució democràtica.

"Desfeta i redreçament de Catalunya", de Josep Benet.— Una de les novetats més importants de la Festa del Llibre d'enguany (Crítica en aquest mateix número de TREBALL)

"París, flash back", de Víctor Mora (Laia, Barcelona).— Reflexió personal sobre la història cultural dels darrers deu anys, des de l'òptica de l'exili.

"Julia", de Zinneman (Montecarlo, Barcelona).— Escriptora progressista americana, Lillian Helman, analitza l'ascens del nazisme i del feixisme a l'Europa dels anys trenta a través de la tràgica desaparició d'una amiga antifeixista.

EXPOSICIONS

"Pintura i gràfica cubanes" (Fundació Miró, Barcelona).— Una excel.lent mostra d'art cubà que recomanem molt especialment.

RECITALS

Primer Jazz Festival Popular de Barcelona. Divendres, 5 de maig, a les 10 del vespre al Palau dels Esports de Barcelona.— Amb la Big Band de Jazz del Sindicat Musical, Núria Feliu, la Locomotora Negra, Jaime Marqués Quartet i Música Urbana.

TEATRE

"Eduard II d'Anglaterra", de Marlowe-Brecht. Traducció de Carme Serralonga. Direcció de Lluís Pascual. Companyia Estable del Teatre Lliure (Barcelona).— La història d'Eduard II i la seva amant Gaveston, que portarà el poble anglès a una guerra civil.

CINEMA

"Las truchas", de José Luis García Sánchez (Cine Balmes, de Barcelona).— Una pel.lícula espanyola de gran dignitat, guardonada al darrer Festival de Berlín. Crítica parabòlica sobre la burgesia.

A Sibèria

TVE: La semana, informativo infantil i juvenil.— En l'edició del 28 d'abril, a la inefable RTVE se li va acudir explicar als nanos i joves què és això de les autonomies. Comencem per dir que, pel llenguatge i els esforços de gesticulació, sembla més aviat que parlin a nanos i joves de notable feblesa mental. La cosa va arribar al límit amb la comparació d'Espanya a la casa dels pares i les "regions" (paraula repetida mil vegades) a les habitacions dels nanos, "on podeu penjar un pòster, una fotografia, canviar de lloc un moble... però no podeu fer res que afecti tota la casa, no podeu tirar parets ni obrir noves portes". Ai, xaval! A Espanya cal obrir-ne moltes de portes! A Sibèria "La semana"! I sense bitllet de tornada.

"Las truchas" de J.L. Garcia Sànchez

cinema

«The front»: denúncia del "maccarthisme"

La "llista negra", la famosa i tristament recordada "cacera de bruixes" que l'època del maccarthisme va desfermar sobre el món intel.lectual i artístic de Hollywood, no havia estat tractada mai com a tema central d'una pel.lícula. Ha hagut de ser un director com Martin Ritt (a la llista negra l'any 51), home de desigual filmografia, i el guionista Walter Bernstein (també separat durant deu anys de la professió per les seves simpaties comunistes), els qui s'hagin decidit a plantejar amb tota la seva profunditat aquell període negre de la democràcia nordamericana.

Així va néixer "The front" (que es podria traduir literalment com "fer front a" o "oposar-se"), excepcional pel·lícula, interpretada excepcionalment per Woody Allen i Zero Mostel. Dos "monstres" en el sentit literal del mot que fan una de les tasques més notables de la interpretació cinematogràfica de tots els temps.

Vint-i-cinc anys després, Ritt i Bernstein han realitzat un film sobre la seva amarga experiència, però sense la intenció de fer una obra històrica. Els autors, encara en recordar aquells anys, sembla que també llancen un crit d'advertiment, "això que va passar fa vint-i-cinc anys pot tornar a esdevenir-se; no podem oblidar el passat". Per això han desenvolupat la història de "Howard Prince" (Woody Allen), un humil caixer d'un restaurant, que, de cop i volta i gràcies a la seva amistat amb un guionista de cinema i televisió, Alfred Miller (Michael Murphy), esdevindrà la "tapadora", l'home de palla dels seus escrits, ja que ell no pot signar les seves obres perquè està a la fatídica "llista negra", acusat de pertànyer al Partit Comunista. S'inicia així una lúcida història sobre aquella "cacera de bruixes" del senador Mc Carthy, en la qual apareixen altres víctimes de la situació com l'actor Hecky Brown (Zero Mostel), que acabarà suïcidant-se, i on esdevé palesa l'ostentació de poder que va posar en relleu el govern nordamericà. Com es diu al film, es volia més demostrar la superioritat de l'Administració que no pas comprovar el possible comunisme dels compresos a les "llistes negres". Woody Allen, amb tota la seva popularitat, és l'actor ideal per donar vida a aquest arribista, gairebé analfabet, que descobreix de sobte una manera pràctica de viure, l'èxit i els diners, i que, quan tot el seu imperi —muntat damunt del silenci dels altres— trontolla, sabrà enfrontar la tempesta amb la mateixa calma amb què munta el seu negoci d'home de palla. Del personatge d'Allen, entre moltes altres coses, és entranyable la senzillesa dels seus raonaments, aquest sentit pragmàtic de les coses i la innocència natural —malgrat els seus molts equívocs—, de què fa gala, com un exemple corrent de l'home corrent, en una societat on les accions heroiques no consisteixen en els grans actes. "The front" és un film eminentment simple i clar, perquè tant Ritt com Bernstein no han volgut jugar a les elucubracions, ni als llenguatges críptics; s'han plantejat el film com una història senzilla on, amb el rerafons d'aqueixa persecució contra els intel.lectuals nordamericans que militaren o simpatitzaren amb els comunistes, guanya proporcions de gegant la figura d'un homenet miop i dubitatiu, aprofitat i vividor, que prendrà, de mica en mica, consciència de la lluita entaulada per la llibertat d'expressió i d'ideologia. "The front" és un film lúcid, que es mou entre la comèdia i el drama, amb l'equilibri just de les grans obres, on res no hi sobra ni res no hi falta.

"Woody Allen és l'actor ideal per donar vida a aquest arribista, gairebé analfabet, que descobreix de sobte una manera pràctica de viure."

Però l'atac dels autors és ferm i clar. Les delacions, les covardies o les desercions acaben pagant-se. El temps no perdona i sempre tomba les armes contra els qui les varen fer servir. Com un petit però dens homenatge als molts homes i dones que van ser apartats de la seva feina —uns definitivament, d'altres durant força anys—, "The front" és un exemple del cinema realitzat amb la dignitat dels qui saben que, per damunt de judicis, d'injustícies o de manifasseigs, la raó acaba imposant-se. La circumstància que se n'hagi estrenat la versió original amb subtítols en castellà permet, amb tota la riquesa de la cosa autèntica, apreciar els increïbles dots interpretatius de Woody Allen i Zero Mostel. "The front" és un film entranyable per naturalesa, perquè diu tot allò que sobre el maccarthisme no havia dit mai el cinema.

MIGUELEFE

esports

Barça: l'hora de les eleccions

Si bé no tan democràtiques com voldríem, ja són aquí les eleccions a nou president del Barça. A la ratlla de sortida, tres homes: Ferran Ariño, Nicolau Casaus i Josep Lluís Núñez. Tres homes diferents en tot, en edat, en coneixements, en popularitat, en diners... que busquen la presidència per tres motius també molt diferents. Anem doncs, a analitzar-los.

Ferran Ariño és l'home del futbol de baix, de la cantera, que ha donat en la joventut puntades de peu a la pilota i que tota la seva vida ha sigut fidel als principis inculcats pel pare, que deixà la seva vida al front defensant Catalunya. La seva trajectòria és coneguda tant a l'esport com en la dedicació a les coses del país, en especial la cultura catalana. La Gran Enciclopèdia Catalana, el Diccionari Català-Valencià-Balear, Edicions 62 i un curull de coses més, com per exemple la persecució que va patir del règim franquista els anys 50, avalen les seves intencions. Vol un Barça popular, sense deutes, sense grans figures però guanyador de competicions, amb un esquelet de gent de casa. Ha llençat un manifest al carrer, signat per diferents personalitats de la vida pública del nostre país que abonen la seva candidatura, oberta a qui vulgui i tingui ganes de treballar. Nicolau Casaus és l'home de l'etern inconformisme. Sempre ha sigut opositor, llevat del primer mandat d'en Montal, a qui ajudà a assolir la presidència. Vol arribar al més alt càrrec perquè diu que a ell li pertoca obrir el període democràtic del club, però estava disposat a deixar la presidència al cap de poc temps en cas que fossin acceptades les seves condicions per algun dels altres candidats. Amb ell cuidaran del futbol Cèsar i Ramallets, velles glòries barcelonistes. Es diu que al seu darrere hi ha alguns elements, especialment de Penya Solera, molt lligats a la dreta.

Josep Lluís Núñez, per ordre alfàbetic, és el tercer i darrer dels aspirants a la cadira presidencial. Propietari de "Núñez y Navarro" (Navarro és la seva esposa) i unes cent empreses més, és un dels homes més rics de Barcelona.

Si això no és un gran mal si que ho és pensar que amb diners es compra tot, i això succeeix, amb un seguit de publicitat pagada a certs mitjans informatius i amb certes declaracions d'alguns jugadors que, com Cruyff, són prou coneguts per la seva set de riquesa.

Ariño: l'home de la cantera.

A en Núñez li fa molta falta ser president. La seva imatge ciutadana està prou deteriorada després de tantes cantonades construïdes amb els mateixos plànols, de tantes obres artístiques destruïdes, que sols amb l'etiqueta de president del Barça podria formar part d'aquesta burgesia catalana que ara li nega el pa i la sal a causa de la seva impopularitat.

Núñez: més de cent empreses.

A la seva directiva, homes de la dreta-dreta. La seva política, de boca molt canviadora, serà en la realitat més conservadora que la acomplida en l'etapa Montal.

La realitat, doncs, és que dels tres homes que van a les eleccions, només Ariño mereix confiança, ja que és també l'únic que ha presentat un programa coherent —sense "regions" i "províncies" com en Núñez— amb els desigs del català progressista.

¿S'han polititzat les eleccions? Més aviat diríem que les han polititzat, en Casaus amb les seves declaracions que "ai del Barça si els comunistes arriben al poder" o en Núñez en llogar un equip d'homes de la informació que encara haurien d'anar amb la camisa blava.

FRANCESC J. CASTELLANOS

(c) Ministerio de Cultura 2005

16 i 17 de setembre a Montjuïc

La Festa de Treball

El Secretariat del Comitè Central del PSUC ha acordat la constitució de la Comissió de la Festa de Treball i ha encarregat a aquesta comissió la preparació de la Festa d'enguany, que se celebrarà, a nivell central, els dies 16 i 17 de setembre al recinte de Montjuïc de Barcelona.

La Comissió, d'acord amb el Secretariat del Comitè Central, ha examinat, a partir de l'experiència de la festa de l'any passat, les característiques que hauria de tenir la d'aquest any en el sentit següent:

La Festa ha de ser concebuda com un moment polític fonamental en l'activitat del partit. Ha de ser un testimoni de la força, la responsabilitat i la capacitat del PSUC i, concretament, a partir de la data de celebració de la Festa, un moment òptim per presentar la imatge pública del partit davant un esdeveniment tan important com és el de les eleccions municipals.

Un segon objectiu de la Festa ha de ser la promoció de TREBALL i les altres publicacions del partit, així com tot allò que en el terreny de la informació i la comunicació és, avui, una tasca política de primer ordre. Ens referim especialment a la defensa de la llibertat d'expressió, sense la qual no hi ha comunicació lliure.

Un altre objectiu fonamental de la Festa és el de ser, per a la premsa del partit i per al partit en general, una font d'ingressos molt important. La Comissió de la Festa, atesa l'experiència negativa de la celebrada l'any passat en aquest sentit, treballarà amb el criteri d'obtenir tots els recursos econòmics possibles.

Finalment, la Comissió és proposa que la Festa de Treball sigui, per la seva concepció i les seves característiques, una festa especialment adequada a la gent jove, de la qual es proposa estimular-ne la participació.

CARACTERÍSTIQUES PRINCIPALS DE LA FESTA

A partir de l'experiència de l'any passat, la Comissió de la Festa es proposa que la d'enguany tingui dues característiques principals: la participació-comunicació i la descentralització.

Es tracta de fer una festa assumida per tot el partit, en la qual totes les organitzacions del partit tinguin possibilitats reals de convertir la festa en una cosa pròpia, que potenciï la creativitat i la pluralitat de formes i continguts. I, al mateix temps, es tracta de fer una festa de participació, en la qual tots els qui hi assisteixin se'n sentin subjectes actius i no espectadors passius. La Comissió de la Festa es proposa, en aquest sentit, oferir un espai viu de comunicació i relació en llibertat i no una "fira per a gent d'esquerres".

Per aquestes raons la Comissió pensa destinar dos dels palaus de Montjuïc, concretament el de Maria Cristina i Alfons XIII, perquè les organitzacions del partit que ho desitgin puguin disposar d'un espai i omplir-lo de contingut d'acord amb les seves pròpies idees i necessitats. I, al mateix temps, assegurar tota una sèrie d'activitats de caràcter central que responguin als objectius assenyalats anteriorment.

ACTIVITATS PROMOGUDES DE FORMA CENTRALITZADA

A part de les activitats que cada organització del partit promourà directament i a les quals ens referirem en el punt següent, la Comissió està preparant un programa que inclou activitats molt diverses: Culturals (debats sobre Cultura i Poble, exposicions sobre valors culturals, arts plàstiques i artesania, cicle de cinema amb participació especial de l'Institut del Cinema Català, teatre sobre realitat collectiva, música); artístiques (festival sobre música dels altres pobles d'Espanya, amb especial èmfasi a Andalusia, festival català i internacional, festival de solidaritat amb Amèrica Llatina, ball de nit); polítiques (míting central, debats sobre la idea central de la festa —ajuntaments i moviment popular, Generalitat, autonomia i institucions locals, divisió comarcal de Catalunya—, debats sobre informació i llibertat d'expressió); infantils (putxinel.lis i titelles, activitats participatives amb "L'ou com balla"), i altres: la Comissió està examinant la possibilitat de promoure concursos (pintura, cant, etc.), activitats de tipus esportiu i d'altres.

Participació-comunicació i descentralització, dues característiques de la Festa d'enguany (A les fotos, dos moments de la celebrada l'any passat).

ACTIVITATS DESCENTRALITZADES

A part de les activitats organitzades per la Comissió central, és fonamental que les organitzacions del partit preparin ja des d'ara la seva participació a la Festa.

Una orientació vàlida per a tothom seria moure's en el context dels objectius principals de la festa, als quals cada organització hauria d'adaptar la planificació autònoma de l'espai de què disposi als dos palaus abans esmentats. La Comissió vol fer, però, alguns suggeriments:

* muntatge d'estands per comarques i localitats, amb espais concrets i delimitats.
* presentació de fets folklòrics, gastronòmics i artístics i, en general, de tot allò propi i específic de cada comarca o localitat
* convidar representacions d'interès especial, com són ara, per exemple, "xiquets" i castellers, colles de la Patum, dança de la Mort de Verges, etcètera
* potenciar valors tradicionals i nous de la cultura popular (nova cançó, teatre, pintura, penyes flamenques...)
* exposar la problemàtica de les localitats i comarques i l'alternativa comunista a aquesta problemàtica (per exemple, centrals nuclears, turisme, desocupació, obres públiques, etcètera)
* la informació i la comunicació a comarques i localitats. La premsa comarcal.

La Comissió Central es limitaria a oferir l'espai (en les condicions econòmiques que es concretarien més endavant) i els serveis tècnics imprescindibles (elements per al muntatge d'estands, aigua, electricitat, telèfon...)

LA DATA I L'ESPAI

La festa se celebrarà els dies 16 i 17 de setembre per impossibilitat d'utilitzar altres dates probablement més adients. I el lloc serà, com ja hem indicat, el recinte de Montjuïc, però no exactament el mateix espai de l'any passat sinó l'espai en forma de T format per l'avinguda de Maria Cristina, els Palaus d'Alfons XIII i de Maria Cristina, el Palau d'Esports i el Poble Espanyol. Això com espais-base, i eventualment —si el pressupost ho permetés— també el Palau de Congressos (parcialment), el Palau del Cinquantenari i/o el de la Metal.lúrgia.

Com es veu, doncs, la Festa se celebrarà bàsicament en recintes tancats i només s'utilitzaran el Poble Espanyol, la plaça del Marquès de Foronda i eventualment l'avinguda de Maria Cristina com a espais no tancats.

L'ENTRADA

La Comissió de la Festa ha decidit, al mateix temps, posar a la venda, a partir del primer de juny, un "bo d'ajut a Treball", que costarà 150 pessetes i que donarà dret a entrar a tots els recintes de la Festa i que valdrà per als dos dies. Aquesta haurà de ser, a partir del primer de juny, una activitat principal de totes les organitzacions del PSUC ja que els beneficis de la festa dependran en bona mesura de la venda prèvia dels bons d'ajut.

La Comissió ha decidit també, per a les persones que comprin entrada a la festa els dies de la seva celebració, cobrar una entrada de 100 pessetes cada dia, i editar un cartell de promoció que serà repartit a finals del mes de maig.

Cartes al director

LENINISME

Senyor director:

És molt important la decisió que el PSUC haurà de prendre en el seu V Congrés en relació amb el leninisme.

Tot el que s'ha esdevingut fins ara, i tot allò que encara pot passar, relacionat amb la tesi XV del PCE, està simplement ajornat en el nostre Partit, però el problema hi és.

I no hi ha dubte que la millor manera serà estudiant —i ensenyant— més a fons el leninisme, a fi que, sense influències externes, en el seu moment es puguin prendre decisions convençudes, sense subjectivisme a priori, a favor o en contra.

Més del 80 per cent dels militants del PSUC, i del PCE, són, afortunadament, nous dins del Partit —en dir nous em refereixo des de la seva legalització— i no han tingut mitjans ni temps per conèixer el leninisme, si no és per mitjà de segones o terceres persones.

No crec que sigui argument vàlid el fet —real— que "alguns aspectes del leninisme estan superats", "Lenin va escriure en la Rússia dels Tsars", "se'l petrifica o idealitza"; ja que també en la teoria de Marx hi ha "alguns aspectes superats", "va escriure en l'Alemanya prussiana" i "se'l petrifica o idealitza". Per aquest raonament podem deixar també el marxisme; i, què ens queda?

La categoria, encara vigent, del leninisme, va ésser la causa per la qual el Partit Social-Demòcrata Rus (PSDR) es va transformar en Partit Comunista Rus. Això mateix pot dir-se, si no totalment, en gran part de la seva concepció del Partit (que una gran majoria de militants desconeix, fins i tot indirectament). I un llarg, llarguíssim etcètera.

Pel que es refereix a Marx, està superada la dictadura del proletariat, la seva concepció de les nacionalitats i la de l'Estat, entre altres; aleshores, ¿és que renunciar a la definició "marxista" ha estat ajornat, en espera de "temps millors"? ¿Es que té por que l'abandonament de les dues concepcions alhora és "massa per a les nostres pobres ments de senzills militants, no acostumats a un estudi tan "dialèctic"?

Mentre el leninisme continuï sent part integrant del PSUC, i enfront de la perspectiva del seu abandó, caldria portar **tot** el Partit i **des d'ara** a un estudi com més ampli millor del leninisme, des dels seus textos, sense referències, sense omissions que les que el temps imposa fins al V Congrés, sense anteposicions ni omissions d'uns textos damunt dels altres (Lenin tenia més de 1.200 treballs entre llibres, cartes, conferències escrites, etc.) i dubto que ningú, ni volent-ho, en el nostre Partit, en congeui més d'una quarta part, ja que el temps no ha estat precisament el nostre millor tresor. Aleshores, ¿com podem rebutjar allò que no coneixem?

Hem de conèixer de Lenin allò que ja està superat, allò que encara és vigent, allò que és encertat i allò que està equivocat, i aleshores, sols aleshores, podrem pronunciar-nos amb suficient coneixement de causa sobre la conveniència o no d'abandonar la definició de leninista, o fins i tot les seves concepcions, si per majoria es veiés així. Però aleshores, i sols aleshores.

ADONIO

NO ÉS UNA GUERRA DE RELIGIÓ

Sr Director:

He seguit amb atenció el desenvolupament de la conferència del nostre partit a través de TREBALL (felicitacions per l'esforç d'informació).

Estem d'acord amb la transformació democràtica a l'interior del partit.

Però és desenvolupant la democràcia i la llibertat a tots els nivells; és fent participar tot tipus d'organització sindical, política, esportiva, etc., etc. a l'elaboració i a la tranformació de la nostra societat en una societat socialista, i aquest ha d'ésser el treball del nostre partit. És així com els treballadors i altres capes socials s'adonaran que el nostre partit ha canviat.

Això és la cosa essencial i jo hi estic completament d'acord. És així com el nostre partit allunyarà de la seva història tota la deixalla d'estalinisme. Accessori d'això, és treure el nom d'en Lenin.

Si volem esborrar tots els vestigis del socialisme d'origen eslau i volem fer un socialisme europeu s'ha de dir clarament.

Però no s'ha de confondre Lenin amb els darrers vestigis estalinistes, **Lenin a la seva època va és**ser el motor de la democràcia a Rússia.

Fou el IV Congrés que va definir el nostre partit marxista-leninista, i és el congrés del nostre partit qui ha de decidir el canvi de nom del nostre partit, i no el PCE. Si canviem el nom amb mètodes no democràtics, ¿com ens ha de creure el poble català?

Per nosaltres no és una guerra de religió; creiem que Carrillo no ha fet gens bé en llençar aquesta frase. No és amb anatemes com es solucionaran els problemes, i ell és el primer que hauria d'evitar-los.

PACO MASSANÉS
PILI MASSANÉS

CAL QUE PARLEU DE TOT

Senyor director:

L'altre dia vaig tenir l'ocasió de fer petar la xerrada un parell d'hores amb el company Quim Sempere, a qui vaig explicar alguns dels aspectes que no m'acaben de convèncer de la política del Partit i de TREBALL.

Si el tornés a veure ara, hi afegiria un altre capítol, ja que estic observant que en el nostre diari no hi ha hagut ni un mot, ni una línia, per parlar del conflicte armat que ha oposat Israel i el Líban, com, si la memòria no em falla, tampoc no vaig veure-hi res sobre els conflictes de Somàlia i Abissínia.

És cert i segur que no seria possible en un setmanari parlar de tot el que passa en el món sencer. Però segurament que la informació no hauria patit gens d'una reducció intel.ligent dels articles, per exemple de la darrera setmana i que parlen de la situació a Itàlia, o de les eleccions de França o del que pensa Jiri Pelikan.

A menys que no es tracti de no prendre posició en certs aspectes potser "delicats". Però si així fos, crec que seria un error, ja que el Partit pren posició oberta sobre la participació als campionats del món de futbol a l'Argentina, cosa que no deu impedir prop del 50 per cent dels companys de pensar que la posició és o no és justa. En casos com aquest, crec que el saber quina és l'opinió del Partit no pot fer més que reforçar el treball dels companys que estan en contacte amb les masses.

Si cal llegir la premsa de fora de casa per saber què passa, no sabrem mai la veritat. I si en fets concrets com el que us assenyalo poden haver-hi a l'interior del Partit dues posicions contradictòries, em semblaria impossible que els contradictors poguessin militar en el mateix Partit.

El que no vol pas dir que no es puguin trobar al ball o fent un vermut al bar del costat. Que no és el mateix que militar políticament.

Ben atentament,

MIQUEL SERRA (Caen)

Es necessita un militant del PSUC amb carnet de conduir per treballar a la

SECCIÓ DE DISTRIBUCIÓ DE PUBLICACIONS

Adreceu-vos al carrer Vallespir, 171, Barcelona.

COMISSIÓ DE FORMACIÓ DEL PSUC

CURSET DE FORMACIÓ GENERAL

Dies: del 16 de maig al 15 de juny.
Lloc: Vallespir, 171, baixos. Barcelona.
Temes:
Dilluns: fet nacional
Dimarts: sindicalisme
Dimecres: economia
Dijous: l'Estat en el capitalisme avançat
Divendres: història del moviment obrer

Per informació i matrícula: Viladomat, 106, 8è., Barcelona. Telèfon 323 11 00 de 4 a 7 de la tarda.

(c) Ministerio de Cultura 2005

Jaruma Ebisutani, del Presídium del PC del Japó

Derogar el tractat amb USA

El Partit Comunista del Japó és considerat com "eurocomunista", tot i que l'aplicació d'una paraula amb el prefix "euro" a un partit asiàtic sigui, de fet, un contrasentit. Tant sí com no, i deixant de banda el qualificatiu, poc precís, la política del Partit Comunista del Japó s'encarrila per la via de la dels partits anomenats d'aquella manera. Aprofitant l'avinentesa que una delegació del partit dels comunistes japonesos era a Catalunya, després d'haver assistit al IX Congrés del PCE, hem parlat amb Jarumatsu Ebisutani, membre del Presídium Permanent del Partit Comunista del Japó.

—¿Ens pots parlar de la situació al sud-oest asiàtic i del paper del Japó en la política de blocs?

—L'imperialisme nordamericà, per tal d'assegurar la seva hegemonia mundial, no solament ha organitzat l'OTAN sinó també un bloc militar al sud-oest d'Àsia, format per Estat Units, el Japó i Corea del Sud.

Tothom coneix la guerra d'agressió dels Estats Units contra el poble de Vietnam, en la qual participaren més de mig milió de soldats nordamericans. Fou decisiva la col.laboració de cada país del bloc asiàtic per poder mantenir-la. Corea del Sud va enviar a Vietnam 50.000 soldats, però sens dubte, l'aportació més important fou la utilització de les bases militars japoneses per subministrar material bèl·lic. Acollint-se al tractat de seguretat nipo-nordamericà i violant la pròpia llei japonesa, els Estats Units han instal.lat una base aèria d'armament nuclear i mantenen al Japó una tropa permanent de "marines", única al món fora del territori americà.

No fa gaire, destacats ministres del govern japonès han declarat que el Japó podria disposar d'armes nuclears per als objectius de defensa. Endemés, els cercles financers insisteixen que per superar la greu crisi econòmica cal començar a fabricar armament. El nostre partit és contrari a aquests projectes i defensa la derogació del tractat de seguretat. Entén que la seva postura contra la fabricació d'armament nuclear no solament coopera a la pau al Japó sinó també al desarmament mundial.

—Al PSUC hi ha una gran preocupació per l'eurocomunisme. ¿Com ha valorat el Partit Comunista del Japó aquest procés i quina opinió li mereix aquesta nova estratègia política?

—El 1958, quan vam celebrar el VII Congrés del partit, vam establir una línia independent per aplicar el socialisme científic. A base d'aquesta posició independent, vàrem condemnar l'agressió militar contra Txecoslovàquia el 1968, i encara mantenim aquesta condemna. El 1964, a través de dos membres del Buró Polític, l'URSS va intentar ficar-se als afers interns del nostre partit per enderrocar-ne la direcció i substituir-la. Vàrem rebutjar aquesta ingerència, però va tenir resultats fatals per al partit, que en va sortir molt afeblit. L'única raó per la qual no es poden millorar les relacions entre el PCJ i el PCUS és perquè aquest refusa de fer-se una autocrítica pública sobre aquelles ingerències.

Nosaltres, perquè no som a l'àrea geogràfica d'Europa, no fem servir el terme eurocomunisme. Tanmateix, perseguim els mateixos fins que la majoria de partits comunistes occidentals: fer la revolució en un país capitalista desenvolupat, i per això hem d'esdevenir una força estable dins d'un sistema parlamentari amb pluralisme polític i, per tant, amb existència de partits opositors. El fet que, encara, enlloc no s'hagi aconseguit d'arribar al socialisme per la via parlamentària, no impedeix que continuem treballant i intentant aprofundir aquest camí per aconseguir la revolució de la majoria. No podem seguir el mateix camí que l'URSS.

Jaruma Ebisutani correspon als aplaudiments dels delegats al IX Congrés del PCE (Foto Jordi Morera).

És lògic que a països com Itàlia, Espanya, França i el Japó, els comunistes adoptem una línia revolucionària comuna. Per això creiem que cal mantenir intercanvis d'experiències a fi d'aprofundir conjuntament en la direcció que ens hem marcat.

—¿Quin paper acompleixen, dins dels mitjans de comunicació, les publicacions del Partit Comunista Japonès?

—L'òrgan del partit juga un paper important de propagandista i organitzador. Treballem en un país amb uns mitjans de comunicació molt desenvolupats, i la nostra premsa és l'arma més important per competir-hi.

Des de fa molts anys ens esforcem a publicar i vendre els nostres òrgans d'expressió. El nostre diari té un tiratge de 650.000 exemplars i es distribueix a tot el país de forma militant. El portem casa per casa de cada lector, abans de les 7 del matí. El tiratge del setmanari és de 2.600.000 exemplars. És la publicació de partit més important del Japó.

—EL IX Congrés del PCE s'ha pronunciat rotundament contra el terrorisme. El Japó no està lliure d'aquest fenomen. ¿Quina és la vostra posició sobre això?

—Estem contra aquests mètodes, contra aquesta mena de lluita. Hem observat que darrere de molts casos de terrorisme hi ha una gent, no gens clara, que fa anar els fils. Quan els recents esdeveniments de l'aeroport de Darita, el govern japonès va intentar manipular els legítims interessos dels camperols que defensaven les seves terres introduint-hi elements provocadors sota les sigles trostkistes. Aquesta és una actitud habitual del govern, a fi de desprestigiar els moviments de masses democràtics davant l'opinió pública.

M.S.

AMNISTIA INTERNACIONAL

Uruguai: una nova campanya mundial

Amnistia Internacional ha començat el 3 de maig una campanya mundial de solidaritat amb el poble uruguaià, sotmès a una cruel dictadura. Les violacions dels drets humans a l'Uruguai són el pa de cada dia. Uruguai és un dels països màrtirs de l'Amèrica Llatina.

Una esgarrifosa característica de l'opressió dictatorial a l'Uruguai —una característica, d'altra banda, comuna a totes les dictadures— és la pràctica habitual de la tortura. Se sap que, entre 1972 i 1975, han mort en aquell país, pel cap baix, vint-i-dues persones, i malgrat les protestes internacionals, la tortura continua practicant-se com si res.

L'esmentada xifra de morts per la tortura —ja hem dit que era pel cap baix— correspon a casos que s'han pogut constatar amb seguretat; però sens dubte el nombre de morts a mans dels torturadors és molt més gran. Hi ha molts "desapareguts", i no se sap si són encara a mans de la policia o si han mort.

Uruguai, com Xile, com l'Argentina, mereix que tot el món exigeixi la fi de l'opressió, de la tortura, de les detencions arbitràries. Aquesta és la finalitat de la campanya d'Amnistia Internacional.

Primer de Maig reivindicatiu

Portugal: els clavells es panseixen

Portugal ha entrat ja en el cinquè any de la seva experiència democràtica. Des d'aquell 25 d'abril de 1974, que a Espanya va sonar com un repic d'esperança, han passat tantes coses al país veí que sembla com si haguessin passat segles.

El quart aniversari del 25 d'abril i la festa del Primer de Maig que l'ha seguit, han deixat molt clar com està de lluny actualment Portugal de la "Revolució dels Clavells". Una parada militar i una sessió solemne de l'Assemblea de la República foren els dos actes oficials amb els quals s'han commemorat aquest any la caiguda del salazarisme. Hi va haver també nombrosos actes populars, però hi faltà la festa i l'explosió d'alegria popular que va caracteritzar anteriorment la commemoració. Els portuguesos, i especialment els treballadors, comencen ja a ser molt conscients que no totes les esperances que va suscitar el 25 d'abril es compliran.

Els clavells es panseixen (Foto d'Arxiu).

La festa del Primer de Maig va tornar a subratllar aquesta substitució de l'esperança per la protesta. Més de 300.000 treballadors feren cap a Lisboa a la concentració convocada per la Intersindical. I tants com aquests a la resta de les ciutats del país.

L'històric estadi "Primer de Maig" de Lisboa, que va veure la primera manifestació de masses després del cop, era ple de banderes i pancartes que subratllaven les greus preocupacions dels treballadors portuguesos. La preocupació pels intents de divisió sindical fomentats des del govern, la puja vertiginosa del cost de la vida i l'escalada feixista centraren les intervencions. Segons l'opinió del dirigent de la CGTP-Intersindical Nacional, J. L. Judas, va ser la concentració més massiva des de la caiguda de la dictadura.

Les esperances que va crear la "Revolució dels Clavells", avui han desaparegut. Junt amb la relativa consolidació de les institucions democràtiques, existeix la clara convicció que la transició ràpida al socialisme amb què somniaren els militars gonçalvistes i alguns partits d'esquerra, és actualment una utopia. Una Constitució avançada i la supervivència del Consell de la Revolució no aconsegueixen ocultar que Portugal està desfent a poc a poc una bona part del camí que va recórrer amb Vasco Gonçalves. Per bé i per mal, el país veí es va estabilitzant en unes coordenades polítiques que cada cop recorden més les vigents avui a l'Europa occidental.

Per això els sindicats i el Partit Comunista Portuguès, juntament amb altres formacions d'esquerra, han deixat ja bastant de banda la confiança en l'acció dels militars i potencien un conjunt d'accions i mobilitzacions que són una ferma advertència al govern de Mario Soares. El canvi d'escena política portuguesa i la seva aproximació a coordenades "europees" és probable que tinguin també una influència sobre l'actuació de les diferents formacions partidistes.

RAMON FOLCH

indice

AGÈNCIA DE PUBLICITAT DE SERVEIS PLENS

* CREACIÓ REALITZACIÓ DE:
Campanyes publicitàries - Anuncis -
Pel·lícules publicitàries - Cinema i T.V.
Plafons publicitaris — Ràdio
* PUBLICITAT DIRECTA:
Opuscles - Catàlegs - Cartells - etc.
* LLENÇAMENTS - DIFUSIÓ
d'abast nacional - regional - provincial -
local - en tots els medis.

indice

ARTS GRÀFIQUES

- TALLERS D'IMPRESSIÓ EN OFFSET I TIPOGRAFIA.
- ALTA QUALITAT EN TOTS ELS TREBALLS.
- SERVEI RÀPID.
- PUNTUAL SEGURETAT I SERIETAT EN EL LLIURAMENT D'ENCÀRRECS.
- PRESSUPOSTOS RIGOROSAMENT AJUSTATS.
- EXPERIÈNCIA EN L'EDICIÓ DE LLIBRES I REVISTES

indice

Sempre cap al futur

Casp, 118-120, 5è., 2ª - Tels. 225 60 85 - 225 67 87

BARCELONA - 13

(c) Ministerio de Cultura 2005

Mig milió de treballadors: una gran manifestació unitària (Fotos de Jordi Morera).

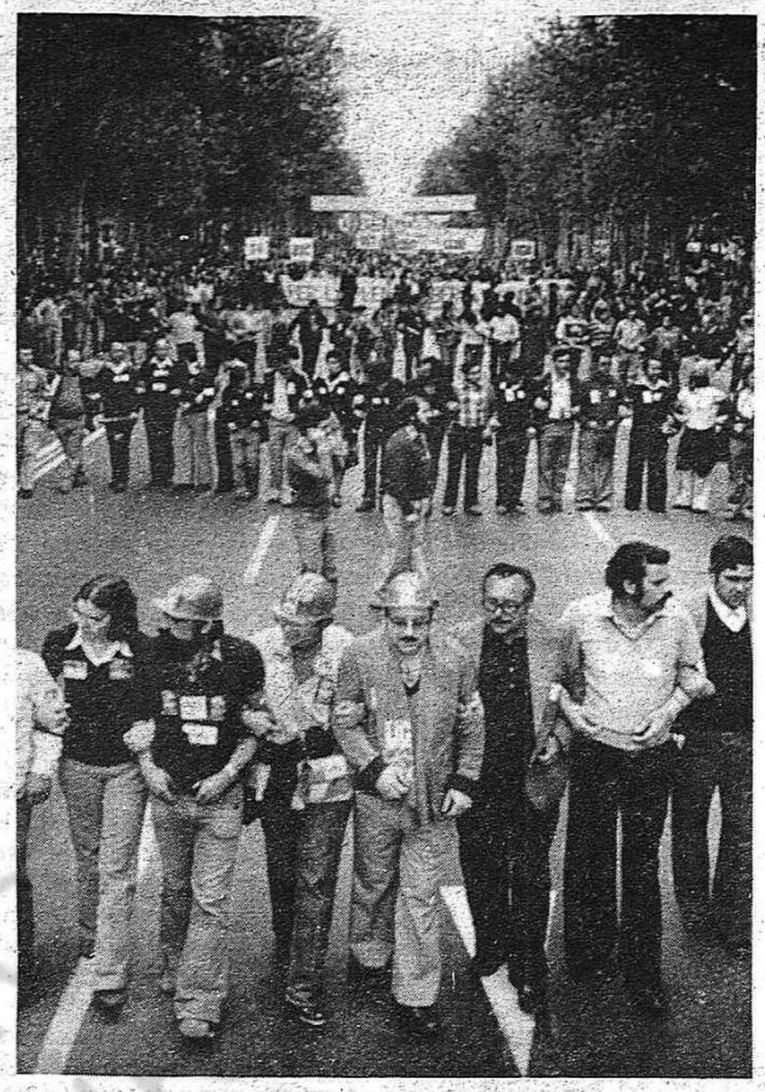

Mig milió de persones als carrers de Barcelona

Primer de Maig: la força dels treballadors

Mig milió de persones, segons fonts sindicals i estimacions de la guàrdia urbana, més de cent mil, segons les gasives fonts oficials, s'aplegaren a la manifestació del Primer de Maig a Barcelona. La manifestació fou encapçalada per una representació de les cinc centrals sindicals organitzadores —CCOO, UGT, CSUT, SU i SOC— però val a dir que allí hi eren tots —a excepció de la CNT—, des del grupuscle testimonial fins a la gran massa de CCOO, la central que aportà, de bon tros, més efectius.

Un servei d'ordre de quinze mil afiliats de les diferents centrals garantitzaren el bon funcionament de la manifestació. Cap incident; només, en el moment de la desconvocatòria a la Plaça de Tetuan, alguns dissidents, que repetien consignes molt poc unitàries i feien onejar banderes republicanes i pancartes amb les sigles AOA, FRAP, POUM, PC m-l i d'altres, intentaren endebades arrossegar el gruix de la manifestació. Altrament, la força pública no va fer en cap moment acte de presència.

Hora i mitja trigà a passar la manifestació per davant del nostre observatori de la Gran Via. Les consignes, no sempre unitàries, s'anaven succeint. "Atur no, feina sí", "Xile, Uruguai, solidaritat". "Llibertat sindical" "Aquí no es veu la bandera d'UCD". Tampoc no faltaren els "no al Pacte de la Moncloa". La Internacional i el Segadors es feren sentir més d'una vegada. Gran quantitat de pancartes de totes mides, algunes de grans dimensions, i de banderes, acolorien, amb predomini del roig, el matí mig boirós d'aquest Primer de Maig celebrat en la legalitat. Entre els assistents, Gregori López Raimundo i Antoni Gutiérrez Díaz.

La manifestació ha estat un èxit, malgrat la poca preparació i escassa propaganda que l'han precedit. Aquest és el criteri general que hem recollit. Val a dir que la ciutat era buida i que hi havia molt poca gent als balcons. El record d'altres Primer de Maig sota la violència repressiva ha pesat, sens dubte, sobre el ciutadà corrent.

El secretari general de CCOO de Catalunya, Josep Lluís López Bulla, ha valorat aquest Primer de Maig com "una forma de pressió sindical important, d'un gran esperit unitari, per la llibertat sindical plena (perquè la democràcia entri a les fàbriques), per la sortida de la crisi (especialment del problema de l'atur), i per la solidaritat internacionalista amb Xile, Uruguai i Argentina. El primer que hem pogut celebrar en la legalitat, després de tants d'anys de dictadura i intolerància. Un Primer de Maig del qual jo, personalment, em sento plenament satisfet."

ARREU DE CATALUNYA

Actes de tota mena per celebrar el Primer de Maig s'han produït arreu de Catalunya. Hi hagueren manifestacions a les altres tres capitals de "província". A Girona, la pluja va malmetre la manifestació convocada per les set del vespre. Malgrat tot, s'hi aplegaren un miler de persones, amb banderes i pancartes. A Lleida, la manifestació d'unes dues mil persones, en entrar a la plaça de Sant Joan es trobà que d'un balcó penjava un retrat del dictador, mentre que mitja dotzena de persones, coneguts militants d'extrema dreta, amb camisa blava, li feien costat. A Tarragona, unes tres mil persones de totes les centrals sindicals es concentraren davant del Govern Civil per marxar en manifestació fins a l'antic sindicat vertical.

A Sabadell, tingué lloc una concentració al camp de futbol de Can Oriac, on prengueren la paraula dirigents sindicals de diferents centrals; la posterior manifestació tingué problemes amb elements de la CNT, AOA i FRAP.

A Manresa, el dia abans havia tingut lloc la inauguració d'un local de CCOO, de tres plantes, amb la participació del cantant Quintín Cabrera i d'en López Bulla. Dilluns a la tarda CCOO convocà una manifestació a la qual assistiren unes 2.500 persones. Al matí, havia tingut lloc una altra manifestació a Sallent, amb unes mil persones.

Al Vallès Oriental, el PSUC va muntar una festa míting a Martorelles, amb jocs infantils i cançons. A Mollet, CCOO va organitzar un festival.

Al Baix Llobregat els afiliats a CCOO s'aplegaren tots per marxar junts a la manifestació de Barcelona. Divendres havia tingut lloc al poliesportiu de la Ciutat Satèl.lit de Cornellà un acte de remembrança del que havia estat el Primer de Maig al Baix en aquests últims anys i del que representa en general.

A Ripoll (Ripollès) 500 persones van participar a la manifestació, convocada per CCOO i UGT.

J. S. E.

López Raimundo i Gutiérrez Díaz, entre els manifestants.

Gent de totes les edats.

(c) Ministerio de Cultura 2005